

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/30/UE

z dnia 12 czerwca 2013 r.

w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI i RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawia cele polegające na zachowaniu, ochronie i poprawie jakości środowiska oraz ostrożnym i racjonalnym wykorzystywaniu zasobów naturalnych. Wprowadza on obowiązek, zgodnie z którym wszystkie działania unijne powinny wiązać się z wysokim poziomem ochrony, opartym na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w środowisku w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.
- (2) Celem niniejszej dyrektywy jest ograniczenie w jak największym stopniu występowania poważnych awarii mających związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczenie skutków tych awarii oraz, co za tym idzie, podniesienie poziomu ochrony środowiska morskiego i gospodarek przybrzeżnych przed zanieczyszczeniem, określenie minimalnych warunków bezpiecznego poszukiwania i eksploatacji złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ograniczenie potencjalnych zakłóceń wewnętrznej produkcji energii w Unii, a także usprawnienie mechanizmów reagowania w przypadku awarii.
- (3) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie nie tylko do przyszłych instalacji i działalności związanych ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, ale również – na podstawie ustaleń przejściowych – do instalacji już istniejących.
- (4) Poważne awarie mające związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich mogą mieć katastrofalne i nieodwracalne skutki

dla środowiska morskiego i przybrzeżnego, a także istotny negatywny wpływ na gospodarki przybrzeżne.

- (5) Awarie mające związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, zwłaszcza wypadek w Zatoce Meksykańskiej w 2010 r., zwiększyły świadomość społeczeństwa w odniesieniu do zagrożeń, jakie niesie ze sobą działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, i doprowadziły do przeglądu polityk mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa tego rodzaju działalności. Komisja przeprowadziła analizę działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i w dniu 13 października 2010 r. przedstawiła swoje wstępne opinie na temat bezpieczeństwa tej działalności w komunikacie „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego”. Parlament Europejski przyjął w tej sprawie rezolucje w dniach 7 października 2010 r. i 13 września 2011 r. Ministrowie ds. energii państw członkowskich przedstawili swoje opinie w konkluzjach Rady z dnia 3 grudnia 2010 r.
- (6) Ryzyko związane z poważnymi awariami mającymi związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest znaczne. W związku z tym niniejsza dyrektywa, ograniczając ryzyko zanieczyszczenia wód na obszarach morskich, powinna przyczynić się do zapewnienia ochrony środowiska morskiego, a w szczególności do osiągnięcia lub utrzymania najpóźniej do 2020 r. dobrego stanu środowiska, zgodnie z celem określonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽³⁾.
- (7) Jednym z głównych celów dyrektywy 2008/56/WE jest podjęcie kwestii łącznego wpływu wszystkich rodzajów działalności oddziałującej na środowisko morskie; dyrektywa ta stanowi środowiskowy filar zintegrowanej polityki morskiej. Polityka ta ma znaczenie w kontekście działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, ponieważ wymaga połączenia szczegółowych problemów w poszczególnych sektorach gospodarki z celem ogólnym, jakim jest zapewnienie dogłębnego zrozumienia problematyki oceanów, mórz i obszarów przybrzeżnych, tak aby opracować spójne podejście w zakresie problematyki morskiej, biorąc pod uwagę wszystkie aspekty gospodarcze, środowiskowe i społeczne oraz korzystając przy tym z wiedzy na temat planowania przestrzennego obszarów morskich i wiedzy o morzu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 125.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

- (8) Branża zajmująca się ropą naftową i gazem ziemnym na obszarach morskich funkcjonuje w kilku regionach Unii, a ponadto istnieją perspektywy jej rozwoju w nowych regionach na obszarach morskich państw członkowskich wraz z rozwojem technologicznym umożliwiającym dokonywanie wierceń w bardziej wymagającym otoczeniu. Wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich stanowi istotny element bezpieczeństwa dostaw energii w Unii.
- (9) Obowiązujące rozbieżne i niekompletne ramy regulacyjne dotyczące bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii oraz obecne praktyki branżowe w zakresie bezpieczeństwa nie zapewniają w wystarczającym stopniu minimalizowania ryzyka wystąpienia w Unii awarii na obszarach morskich ani skutecznej reakcji w odpowiednim czasie w razie awarii na obszarach morskich państw członkowskich. Zgodnie z obecnymi uregulowaniami dotyczącymi odpowiedzialności strona odpowiedzialna nie zawsze może być jednoznacznie wskazana i może nie być w stanie pokryć wszystkich kosztów usunięcia szkód przez nią spowodowanych lub może nie być do tego zobowiązana. Zawsze powinno się móc wskazać stronę odpowiedzialną przed rozpoczęciem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (10) Zgodnie z dyrektywą 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów⁽¹⁾ działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii może być prowadzona pod warunkiem uzyskania zezwolenia. W tym kontekście organ koncesyjny ma obowiązek rozważenia ryzyka technicznego i finansowego, a także, w stosownych przypadkach, oceny dotychczasowej działalności wnioskodawców występujących o wyłączne koncesje na działalność poszukiwawczo-wydobywczą. Istnieje potrzeba zapewnienia, by organ koncesyjny, weryfikując zdolności techniczne i finansowe koncesjodawcy, dokładnie sprawdzał również jego zdolność do zapewnienia ciągłej, bezpiecznej i efektywnej działalności we wszystkich możliwych do przewidzenia warunkach. Podczas oceny zdolności finansowych podmiotów ubiegających się o zezwolenie na podstawie dyrektywy 94/22/WE państwa członkowskie powinny weryfikować, czy podmioty te przedstawiły właściwe dowody, że przyjęły lub przyjmą odpowiednie rozwiązania zabezpieczające je na okoliczność odpowiedzialności wynikającej z poważnych awarii.
- (11) Istnieje konieczność sprecyzowania, że koncesjodawcy posiadający zezwolenie na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich zgodnie z dyrektywą 94/22/WE są również „podmiotami gospodarczymi” ponoszącymi odpowiedzialność w rozumieniu dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽²⁾ oraz nie powinni przenosić odpowiedzialności w tym względzie na strony trzecie przez nich zatrudnione.
- (12) Mimo że zezwolenia ogólne wydane zgodnie z dyrektywą 94/22/WE gwarantują ich posiadaczom wyłączne prawa do poszukiwania lub wydobywania ropy naftowej lub gazu ziemnego na danym obszarze koncesyjnym, działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na tym obszarze koncesyjnym powinna podlegać ciągłemu specjalistycznemu nadzorowi regulacyjnemu ze strony państw członkowskich, tak aby zapewnić istnienie skutecznych mechanizmów kontroli w celu zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich wpływu na ludzi, środowisko i bezpieczeństwo dostaw energii.
- (13) Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich powinna być prowadzona wyłącznie przez operatorów wyznaczonych przez koncesjodawców lub organy koncesyjne. Operator może być stroną trzecią lub koncesjodawcą lub jednym z koncesjodawców w zależności od ustaleń handlowych lub od krajowych wymogów administracyjnych. Operator powinien zawsze być podmiotem ponoszącym główną odpowiedzialność za bezpieczeństwo działalności i powinien w każdym momencie posiadać kompetencje do działania w tym względzie. Zadania te są różne na różnych etapach działań objętych koncesją. Zadaniem operatora jest zatem operacja na odwiercie na etapie poszukiwania oraz prowadzenie instalacji wydobywczej na etapie wydobywania. Powinna istnieć możliwość, by operator odwiertu na etapie poszukiwania i operator instalacji wydobywczej był tym samym podmiotem w odniesieniu do danego obszaru koncesyjnego.
- (14) Operatorzy powinni zmniejszać ryzyko poważnej awarii do jak najniższego rozsądnego wykonalnego poziomu, poza którym koszty dalszego zmniejszenia ryzyka byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z takiego zmniejszenia. Należy sprawdzać rozsądną wykonalność środków zmniejszania ryzyka w świetle rozwoju nowej wiedzy i technologii. Przy ocenie tego, czy czas, koszty i wysiłki byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z dalszego zmniejszenia ryzyka, należy uwzględnić poziomy ryzyka zgodne z najlepszymi praktykami odpowiednimi dla danego rodzaju prowadzonej działalności.
- (15) Ważne jest zapewnienie możliwości wczesnego i skutecznego udziału społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji w związku z działalnością, która potencjalnie może mieć znaczne skutki dla środowiska w Unii. Ta polityka jest zgodna z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, takimi jak Konwencja EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁽³⁾ (konwencja z Aarhus). Art. 6 konwencji z Aarhus przewiduje udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji dotyczących szczególnych rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do tej konwencji oraz rodzajów działalności tam niewymienionych, które mogą mieć znaczne skutki dla środowiska. Art. 7 konwencji z Aarhus wymaga udziału społeczeństwa w odniesieniu do planów i programów dotyczących środowiska.

(1) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 3.

(2) Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

(3) Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

- (16) W aktach prawnych Unii istnieją odpowiednie wymogi odnoszące się do opracowywania planów i projektów, w szczególności w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽¹⁾, dyrektywie 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska ⁽²⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽³⁾ oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi ⁽⁴⁾. Jednakże nie każda działalność poszukiwawcza związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest objęta istniejącymi wymogami Unii w zakresie udziału społeczeństwa. Dotyczy to w szczególności podejmowania decyzji, które mają na celu lub mogłyby prowadzić do rozpoczęcia działalności poszukiwawczej z instalacji innej niż wydobywczą. Taka działalność poszukiwawcza może jednak w niektórych okolicznościach potencjalnie mieć znaczne skutki dla środowiska i proces podejmowania decyzji powinien zatem podlegać wymogowi udziału społeczeństwa zgodnie z konwencją z Aarhus.
- (17) W Unii można znaleźć już przykłady właściwych norm w krajowych praktykach regulacyjnych dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Normy te są jednak niejednolicie stosowane w całej Unii i do tej pory żadne państwo członkowskie nie wprowadziło do swojego ustawodawstwa wszystkich najlepszych praktyk regulacyjnych, których celem jest zapobieganie poważnym awariom lub ograniczanie ich skutków dla życia i zdrowia ludzi oraz dla środowiska. Najlepsze praktyki regulacyjne są niezbędne, aby stworzyć skuteczne uregulowania, które zapewniają najwyższe normy bezpieczeństwa i chronią środowisko i które można osiągnąć między innymi poprzez skumulowanie odpowiednich funkcji w ramach jednego właściwego organu, który może korzystać ze środków jednej z krajowych jednostek lub większej ich liczby.
- (18) Zgodnie z dyrektywą Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. dotyczącą minimalnych wymagań mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi (jedenasta szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽⁵⁾ pracownicy lub ich przedstawiciele powinni być konsultowani w sprawach związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy oraz powinni mieć możliwość uczestniczenia w dyskusjach dotyczących wszystkich kwestii związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy. Ponadto najlepszą dla Unii praktyką jest formalne ustanawianie mechanizmów konsultacyjnych przez państwa członkowskie przy udziale trzech stron obejmujących właściwy organ, operatorów i właścicieli oraz przedstawicieli pracowników. Przykładem takich formalnych konsultacji jest konwencja (nr 144) Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1976 r. dotycząca trójstronnych konsultacji (międzynarodowych norm pracy).
- (19) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwy organ był prawnie upoważniony i miał odpowiednie zasoby, aby móc podejmować skuteczne, proporcjonalne i przejrzyste działania związane z egzekwowaniem przepisów, w tym, w stosownych przypadkach, działania nakazujące przerwanie działalności, w przypadku gdy operatorzy i właściciele niedostatecznie przestrzegają zasad bezpieczeństwa oraz ochrony środowiska.
- (20) Należy zapewnić niezależność i obiektywność właściwego organu. W tym względzie doświadczenia nabyte w związku z poważnymi awariami jasno pokazują, że zorganizowanie kompetencji administracyjnych w ramach danego państwa członkowskiego może zapobiegać konfliktom interesów przez wyraźne oddzielenie funkcji regulacyjnych i powiązanych decyzji odnoszących się do bezpieczeństwa na obszarach morskich i środowiska od funkcji regulacyjnych odnoszących się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich, w tym udzielania koncesji oraz zarządzania wpływami pieniężnymi. Takim konfliktem interesów najlepiej zapobiega się przez całkowite oddzielenie funkcji właściwego organu od funkcji odnoszących się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich.
- (21) Całkowite oddzielenie właściwego organu od zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich może jednak być nieproporcjonalne, jeżeli w danym państwie członkowskim poziom działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jest niski. W tym przypadku oczekuje się, że dane państwo członkowskie przyjmie inne optymalne rozwiązanie, aby zagwarantować niezależność i obiektywność właściwego organu.
- (22) Wymagane jest przyjęcie szczególnych przepisów dotyczących poważnych zagrożeń związanych z branżą ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa procesów, bezpiecznego izolowania węglowodorów, integralności konstrukcyjnej, zapobiegania pożarom i wybuchom oraz ewakuacji i akcji ratunkowych, a także konieczności ograniczania wpływu poważnych awarii na środowisko.
- (23) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie bez uszczerbku dla wymogów wprowadzonych na mocy innych aktów prawnych Unii, w szczególności w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, zwłaszcza na mocy dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽⁶⁾ oraz na mocy dyrektywy 92/91/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 9.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

- (24) Uregulowania prawne dotyczące działalności na obszarach morskich powinny mieć zastosowanie do działalności prowadzonej zarówno na instalacjach stałych, jak i ruchomych, oraz do całego cyklu działalności poszukiwawczej i wydobywczej, od projektowania aż do likwidacji i trwałego wyłączenia.
- (25) Najlepsze praktyki stosowane obecnie w zakresie zapobiegania poważnym awariom w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich opierają się na podejściu polegającym na ustalaniu celów i na osiąganiu pożądanych wyników dzięki dokładnej ocenie ryzyka i niezawodnym systemom zarządzania.
- (26) Zgodnie z najlepszymi praktykami w Unii operatorzy i właściciele zachęceni są do opracowywania skutecznej polityki korporacyjnej w zakresie bezpieczeństwa i środowiska oraz do zapewnienia jej skuteczności w kompleksowym systemie zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem oraz planie reagowania w przypadku awarii. Aby poczynić odpowiednie ustalenia w celu zapobiegania poważnym awariom, operatorzy i właściciele powinni dokonać kompleksowej i systematycznej identyfikacji wszystkich scenariuszy w zakresie poważnych awarii związanych z każdym rodzajem niebezpiecznych działań, jakie mogą być prowadzone na danej instalacji, w tym skutków poważnej awarii dla środowiska. Zgodnie z tymi najlepszymi praktykami wymagana jest również ocena prawdopodobieństwa i skutków poważnych awarii, a co za tym idzie – także ryzyka ich wystąpienia, jak również środków koniecznych do zapobiegania tym awariom oraz działań koniecznych na wypadek awarii, gdyby poważna awaria mimo wszystko wystąpiła. Ocena ryzyka i ustalenia w zakresie zapobiegania poważnym awariom powinny być jasno opisane i zebrane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno uzupełniać dokument dotyczący bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, o którym mowa w dyrektywie 92/91/EWG. Na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń należy przeprowadzać konsultacje z pracownikami. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno zostać dokładnie ocenione i potwierdzone przez właściwy organ.
- (27) Aby zapewnić skuteczność kontroli wystąpienia poważnych zagrożeń na obszarach morskich państw członkowskich, sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno być sporządzane i w razie potrzeby zmieniane w odniesieniu do każdego istotnego aspektu cyklu życia instalacji wydobywczej, w tym w odniesieniu do projektu, eksploatacji, działalności w połączeniu z innymi instalacjami, przemieszczania takiej instalacji w obrębie obszarów morskich danego państwa członkowskiego, poważnych modyfikacji oraz ostatecznego wyłączenia. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń powinno być również przygotowywane w odniesieniu do instalacji innych niż wydobywcze oraz zmieniane w razie potrzeby, aby uwzględnić istotne zmiany dotyczące danej instalacji. Na obszarach morskich państw członkowskich nie powinna być eksploatowana żadna instalacja, dopóki właściwy organ nie potwierdzi sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przekazanego przez operatora lub właściciela. Potwierdzenie sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przez właściwy organ nie powinno wiązać się z żadnym przeniesieniem odpowiedzialności za kontrolę poważnych zagrożeń z operatora lub właściciela na właściwy organ.
- (28) Operacja na odwiercie powinna być realizowana wyłącznie przez instalacje zdolne technicznie do kontroli wszystkich przewidywalnych zagrożeń, jakie występują w miejscu odwiertu, i w odniesieniu do których potwierdzono sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń.
- (29) Poza zastosowaniem odpowiedniej instalacji operator powinien opracować szczegółowy plan projektu oraz plan działania dotyczący szczególnych okoliczności i zagrożeń w odniesieniu do każdej operacji na odwiercie. Zgodnie z najlepszymi praktykami w Unii operator powinien zapewnić niezależną ocenę projektu odwiertu przez eksperta. Operator powinien z odpowiednim wyprzedzeniem przesłać właściwemu organowi powiadomienie o planach dotyczących odwiertu, tak aby umożliwić właściwemu organowi podjęcie wszelkich niezbędnych działań dotyczących planowanej operacji na odwiercie. W tym względzie państwa członkowskie mogą przed rozpoczęciem operacji na odwiercie wprowadzić surowsze krajowe wymogi.
- (30) Aby zapewnić bezpieczeństwo w fazie projektowania i ciągłą bezpieczną działalność, branża zobowiązana jest do stosowania najlepszych praktyk określonych w uznanych normach i wytycznych. Takie normy i wytyczne powinny być aktualizowane na podstawie nowej wiedzy i nowych wynalazków, aby zapewnić ciągły postęp. Operatorzy, właściciele i właściwe organy powinni współpracować w celu określania priorytetów dotyczących tworzenia nowych lub ulepszania istniejących norm i wytycznych, w świetle doświadczenia wynikającego z wypadku na platformie Deepwater Horizon i innych poważnych awarii. Uwzględniając określone priorytety, opracowanie nowych lub ulepszenie istniejących norm i wytycznych powinno być zlecane bezzwłocznie.
- (31) Ze względu na złożony charakter działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich wdrożenie najlepszych praktyk przez operatorów i właścicieli wymaga wprowadzenia systemu niezależnej weryfikacji elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska w całym cyklu istnienia instalacji, w tym, w przypadku instalacji wydobywczych, na etapie projektowania.
- (32) W zakresie, w jakim ruchome platformy wiertnicze są w trakcie przemieszczania i mają być uznawane za statki, podlegają one międzynarodowym konwencjom morskim, w szczególności SOLAS, MARPOL lub równoważnych norm określonych w obowiązującej wersji Kodeksu budowy i wyposażenia ruchomych platform wiertniczych (MODU Code). Takie ruchome platformy wiertnicze będące w trakcie przemieszczania na obszarach morskich podlegają również przepisom Unii dotyczącym kontroli państwa portu i zgodności z wymogami państwa bandery. Niniejsza dyrektywa dotyczy takich platform, gdy są one umiejscowione na obszarach morskich do celów wiercenia, wydobywania lub innych działań dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

- (33) W sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń powinno się uwzględnić, między innymi, ryzyko dla środowiska, w tym wpływ warunków klimatycznych i zmian klimatu na długofalową odporność instalacji. Uwzględniając fakt, iż działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w jednym państwie członkowskim może w znaczącym stopniu niekorzystnie oddziaływać na środowisko w innym państwie członkowskim, konieczne jest opracowanie i stosowanie szczególnych przepisów zgodnie z Konwencją EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzoną w Espoo (Finlandia) dnia 25 lutego 1991 r. Państwa członkowskie mające dostęp do morza, które nie prowadzą działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, powinny wyznaczyć punkty kontaktowe, aby ułatwić skuteczną współpracę w tym względzie.
- (34) Operatorzy powinni bezzwłocznie powiadamiać państwa członkowskie o tym, że wystąpiła poważna awaria lub też że może ona wystąpić, tak aby państwo członkowskie mogło zareagować stosownie do sytuacji. Operatorzy powinni zatem zawrzeć w powiadomieniu odpowiednie i wystarczające dane szczegółowe dotyczące miejsca, powagi i charakteru rzeczywistej lub wysoce prawdopodobnej poważnej awarii, swojej własnej reakcji oraz scenariusza obejmującego najgorszy rozwój wydarzeń, w tym możliwość jego transgranicznego charakteru.
- (35) Aby zapewnić skuteczną reakcję w przypadku awarii, operatorzy powinni opracować wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do poszczególnych obiektów i w oparciu o scenariusze dotyczące ryzyka i zagrożeń zidentyfikowane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, a także powinni przekazać te plany swemu właściwemu organowi, jak również utrzymywać zasoby niezbędne do natychmiastowej realizacji tych planów w razie potrzeby. W przypadku ruchomych platform wiertniczych operatorzy muszą zapewnić zmianę wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii dla danej instalacji, opracowanych przez właścicieli, w zakresie, w jakim jest to konieczne, by plany te mogły mieć zastosowanie do konkretnej lokalizacji i zagrożeń związanych z operacjami na odwiercie. Zmiany te powinny być uwzględnione w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie. Odpowiednią dostępność środków reagowania w przypadku awarii należy ocenić pod kątem zdolności do ich zastosowania na miejscu awarii. Operatorzy powinni zagwarantować i regularnie testować gotowość i skuteczność środków reagowania w przypadku awarii. W należycie uzasadnionych przypadkach ustalenia dotyczące reagowania w przypadku awarii mogą polegać na szybkim przetransportowaniu z odległych miejsc sprzętu wykorzystywanego w przypadku awarii, takiego jak urządzenia do zatrzymania wycieku, a także innych środków.
- (36) Zgodnie z globalnymi najlepszymi praktykami koncesjodawcy, operatorzy i właściciele powinni ponosić główną odpowiedzialność za kontrolowanie ryzyka, które stwarzają w wyniku swojej działalności, w tym działalności prowadzonej przez wykonawców w ich imieniu, a zatem w ramach polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom powinni ustanowić mechanizmy i zapewnić najwyższy poziom przestrzegania tej polityki w celu jej wdrażania w sposób spójny w całej organizacji w Unii i poza Unią.
- (37) Należy oczekiwać, że odpowiedzialni operatorzy i właściciele będą prowadzić swoją działalność na całym świecie zgodnie z najlepszymi praktykami i normami. Spójne stosowanie takich najlepszych praktyk i norm powinno stać się obowiązkowe w obrębie Unii, przy czym pożądanym jest, by operatorzy i właściciele zarejestrowani na terytorium państwa członkowskiego stosowali podczas prowadzenia działalności poza obszarami morskimi państw członkowskich politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom w zakresie możliwym w ramach obowiązujących krajowych ram prawnych.
- (38) Uznając, że wyegzekwowanie stosowania poza Unią polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom może być niemożliwe, państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, aby operatorzy i właściciele uwzględniali w swoich dokumentach związanych z polityką korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom swoją działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią.
- (39) Informacje dotyczące poważnych awarii mających związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią, mogą pomóc w lepszym rozumieniu ich ewentualnych przyczyn, w propagowaniu wyciągania wniosków z najważniejszych doświadczeń oraz w dalszym rozwijaniu ram regulacyjnych. Zatem wszystkie państwa członkowskie, w tym śródlądowe państwa członkowskie i państwa członkowskie mające dostęp do morza, które nie prowadzą działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ani nie udzielają koncesji, powinny wymagać sprawozdań w sprawie poważnych awarii z udziałem spółek zarejestrowanych na ich terytorium i powinny dzielić się tymi informacjami na poziomie Unii. Wymogi w zakresie sprawozdawczości nie powinny zakłócać reagowania w przypadku awarii ani postępowania prawnego związanego z awarią. Powinny natomiast koncentrować się na tym, jakie znaczenie ma dana awaria dla dalszego podnoszenia poziomu bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii.
- (40) Państwa członkowskie powinny oczekiwać, że operatorzy i właściciele nawiążą, zgodnie z najlepszymi praktykami, skuteczną współpracę z właściwym organem, wspierając najlepsze praktyki regulacyjne właściwego organu, oraz że aktywnie będą zapewniać najwyższe poziomy bezpieczeństwa, w tym, w razie potrzeby, przez zawieszenie działalności bez konieczności interwencji ze strony właściwego organu.
- (41) Aby zapobiec zlekceważeniu lub pominięciu istotnych problemów związanych z bezpieczeństwem, ważne jest, aby wprowadzić i promować odpowiednie środki umożliwiające poufne zgłaszanie takich problemów oraz aby zapewnić ochronę osób, które zgłaszają nieprawidłowości. Państwa członkowskie nie mają możliwości egzekwowania przepisów poza Unią, jednak środki te powinny umożliwić zgłaszanie problemów zauważonych przez osoby zaangażowane w działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzoną poza Unią.
- (42) Wymiana porównywalnych danych między państwami członkowskimi jest trudna i zawodna ze względu na

- brak formatu sprawozdań wspólnego dla wszystkich państw członkowskich. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych państwu członkowskiemu przez operatorów i właścicieli zapewniłby przejrzystość wyników osiągniętych przez operatorów i właścicieli w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska, a także umożliwiłby społeczeństwu dostęp do właściwych i porównywalnych w skali Unii informacji na temat bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, jak również pomógłby w upowszechnianiu wniosków wyciągniętych z dotychczasowych poważnych awarii i zdarzeń potencjalnie wypadkowych.
- (43) W celu zapewnienia jednolitych warunków wymiany informacji i wspierania przejrzystości wyników osiągniętych przez sektor działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do formatu i szczegółów dotyczących informacji, którymi należy się wymieniać oraz które należy udostępniać publicznie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (44) W odniesieniu do przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych należy zastosować procedurę doradczą w związku z tym, że akty te mają głównie wyłączny praktyczny charakter. Stosowanie procedury sprawdzającej nie byłoby zatem uzasadnione.
- (45) Aby zwiększyć poziom zaufania społeczeństwa do prawowitości i integralności działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w Unii, państwa członkowskie powinny składać Komisji regularne sprawozdania na temat działań i incydentów. Komisja powinna regularnie publikować sprawozdania na temat skali działań podejmowanych w Unii oraz na temat tendencji dotyczących wyników osiągniętych przez sektor działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska. Państwa członkowskie powinny bezzwłocznie informować Komisję oraz każde inne państwo członkowskie, którego terytorium lub obszary morskie są narażone, jak również społeczeństwo, którego to dotyczy, o poważnych awariach.
- (46) Jak pokazują dotychczasowe doświadczenia, zapewnienie poufności danych szczególnie chronionych jest konieczne, aby wspierać otwarty dialog między właściwymi organami a operatorami i właścicielami. W tym celu dialog pomiędzy operatorami i właścicielami a wszystkimi państwami członkowskimi powinien opierać się na odpowiednich istniejących międzynarodowych instrumentach prawnych i na prawie Unii dotyczącym dostępu do informacji istotnych w kontekście środowiska, z zastrzeżeniem spełnienia wszelkich nadrzędnych wymogów w zakresie ochrony bezpieczeństwa i środowiska.
- (47) Wartość współpracy organów właściwych dla działalności na obszarach morskich została wyraźnie potwierdzona dzięki działaniom Forum Organów Odpowiedzialnych za Morskie Instalacje Wydobywcze na Morzu Północnym oraz Międzynarodowego Forum Regulatorów. Podobna współpraca została ustanowiona w Unii w ramach grupy eksperckiej, mianowicie unijnej grupy organów ds. wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (EUOAG)⁽²⁾, której zadaniem jest propagowanie efektywnej współpracy między przedstawicielami krajowymi a Komisją, w tym rozpowszechnianie najlepszych praktyk i informacji operacyjnych, ustalanie priorytetów w zakresie podnoszenia standardów oraz na rzecz doradzania Komisji w sprawie reformy regulacyjnej.
- (48) Systematyczna i zaplanowana współpraca między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi a branżą ropy naftowej i gazu ziemnego, jak również wspólne korzystanie z kompatybilnych środków reagowania w przypadku awarii, w tym z wiedzy eksperckiej, powinny zwiększyć efektywność reagowania w przypadku awarii i planowania awaryjnego w odniesieniu do poważnych awarii. W stosowanych przypadkach w ramach tego reagowania i planowania należy również wykorzystać istniejące zasoby i pomoc dostępne w ramach Unii, zwłaszcza w ramach Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (zwanej dalej „Agencją”), ustanowionej w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002⁽³⁾, oraz w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności, ustanowionego w decyzji Rady 2007/779/WE, Euratom⁽⁴⁾. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość zwrócenia się o dodatkową pomoc ze strony Agencji w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności.
- (49) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 została ustanowiona Agencja, aby zapewnić wysoki, jednolity i skuteczny poziom bezpieczeństwa morskiego i zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki w obrębie Unii, jak również aby zapewnić reagowanie na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego.
- (50) Przy wypełnianiu zobowiązań wprowadzonych w niniejszej dyrektywie należy uwzględnić fakt, że wody morskie podlegające suwerenności lub suwerennym prawom i jurysdykcji państw członkowskich stanowią integralną część czterech regionów morskich, określonych w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE, tzn. Morza Bałtyckiego, północno-wschodniego Oceanu Atlantyckiego, Morza Śródziemnego i Morza Czarne. Z tego względu Unia powinna priorytetowo potraktować zwiększenie koordynacji z państwami trzecimi, których suwerenności lub suwerennym prawom i jurysdykcji podlegają wody morskie w tych regionach morskich. Odpowiednie ramy współpracy zapewniają regionalne konwencje morskie, określone w art. 3 pkt 10 dyrektywy 2008/56/WE.
- (51) W odniesieniu do Morza Śródziemnego, w powiązaniu z niniejszą dyrektywą, podjęte zostały niezbędne

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(2) Decyzja Komisji 2013/5/UE z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie ustanowienia unijnej grupy organów ds. wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (Dz.U. C 18 z 21.1.2012, s. 8).

(3) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1).

(4) Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

działania w celu przystąpienia przez Unię do Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem powstałym w wyniku działalności poszukiwawczej i wydobywczej na szelfie kontynentalnym oraz na dnie morskim i w jego podglebiu ⁽¹⁾ („protokół o działalności na morzu”) do Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego („konwencja barcelońska”), która została zawarta w drodze decyzji Rady 77/585/EWG ⁽²⁾.

- (52) Wody arktyczne są środowiskiem morskim sąsiadującym z Unią i mającym dla niej szczególne znaczenie oraz odgrywającym ważną rolę w łagodzeniu zmian klimatu. Poważne problemy dotyczące stanu środowiska na wodach arktycznych wymagają szczególnej uwagi, tak aby zapewnić ochronę środowiska Arktyki w związku z wszelką działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym poszukiwaniem, przy uwzględnieniu ryzyka wystąpienia poważnych awarii i potrzeby skutecznej reakcji. Zachęca się państwa członkowskie będące członkami Rady Arktycznej do aktywnego propagowania najwyższych norm w odniesieniu do bezpieczeństwa środowiskowego w tym wrażliwym i wyjątkowym ekosystemie, np. przez stworzenie międzynarodowych instrumentów w zakresie zapobiegania, gotowości i reagowania w przypadku zanieczyszczenia morza ropą naftową w środowisku arktycznym, a także przez bazywanie między innymi na pracach grupy zadaniowej ustanowionej przez Radę Arktyczną i na obowiązujących wytycznych Rady Arktycznej dotyczących złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (53) Krajowe zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii powinny opierać się na ocenie ryzyka przy uwzględnieniu sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń dla instalacji znajdujących się na danych obszarach morskich. Państwa członkowskie powinny uwzględnić najnowsze wytyczne dotyczące oceny ryzyka i jego mapowania w zakresie zarządzania katastrofami, opracowane przez Komisję
- (54) Skuteczne reagowanie w przypadku awarii wymaga natychmiastowego działania ze strony operatora i właściciela oraz ścisłej współpracy z organizacjami państw członkowskich zajmującymi się reagowaniem w przypadku awarii, koordynującymi wprowadzanie dodatkowych środków reagowania w przypadku awarii w miarę rozwoju sytuacji. Powinno to także obejmować dokładną analizę awarii, która powinna rozpocząć się bezzwłocznie, tak aby zminimalizować ryzyko utraty odpowiednich informacji i dowodów. Po awarii państwa członkowskie powinny wyciągnąć odpowiednie wnioski i podjąć wszelkie niezbędne działania.
- (55) Konieczne jest, aby do celów późniejszego dochodzenia dostępne były wszelkie odpowiednie informacje, w tym dane i parametry techniczne. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w czasie działalności związanej
- ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich gromadzone były odpowiednie dane oraz aby w razie poważnej awarii odpowiednie dane zostały zabezpieczone, a gromadzenie danych – w odpowiedni sposób zintensyfikowane. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania odpowiednich środków technicznych na rzecz propagowania niezawodności i zapisywania właściwych danych oraz zapobiegania ewentualnym manipulacjom nimi.
- (56) Aby zapewnić skuteczne spełnienie wymogów niniejszej dyrektywy, należy wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za naruszenia.
- (57) Aby dostosować niektóre załączniki w celu włączenia dodatkowych informacji, które mogą stać się niezbędne w świetle postępu technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmiany wymogów przewidzianych w niektórych załącznikach do niniejszej dyrektywy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (58) Należy zmienić definicję szkody wyrządzonej w wodach, zawartą w dyrektywie 2004/35/WE, aby zapewnić, by odpowiedzialność koncesjobiorców na podstawie tej dyrektywy miała zastosowanie do wód morskich państw członkowskich zdefiniowanych w dyrektywie 2008/56/WE.
- (59) Wiele przepisów niniejszej dyrektywy nie ma znaczenia dla śródlądowych państw członkowskich, a mianowicie dla Austrii, Republiki Czeskiej, Węgier, Luksemburga i Słowacji. Pożądane jest jednak, aby te państwa członkowskie w swoich dwustronnych kontaktach z państwami trzecimi i z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi propagowały zasady i wysokie normy obowiązujące w prawie Unii w odniesieniu do bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (60) Nie wszystkie państwa członkowskie mające dostęp do morza zezwalają na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w ramach swojej jurysdykcji. Te państwa członkowskie nie prowadzą działań związanych z udzielaniem koncesji i zapobieganiem poważnym awariom w czasie takiej działalności. Zatem gdyby te państwa członkowskie musiały transponować i wprowadzić w życie wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy, stanowiłoby to nieproporcjonalny i niepotrzebny obowiązek. Awaryje podczas działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich mogą jednakże mieć wpływ na ich wybrzeża. Dlatego też te państwa członkowskie powinny między innymi być przygotowane do reagowania i prowadzenie dochodzeń w razie poważnych awarii i powinny współpracować za pośrednictwem punktów kontaktowych z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz z odpowiednimi państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem powstałym w wyniku działalności poszukiwawczej i wydobywczej na szelfie kontynentalnym oraz na dnie morskim i w jego podglebiu (Dz.U. L 4 z 9.1.2013, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 240 z 19.9.1977, s. 1.

- (61) Śródlądowe państwa członkowskie, w związku z ich położeniem geograficznym, nie zajmują się udzielaniem koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ani zapobieganiem poważnym awariom mającym związek z taką działalnością, nie są również potencjalnie narażone na takie awarie występujące na obszarach morskich innych państw członkowskich. Nie powinny one być zatem zobowiązane do transponowania większości przepisów niniejszej dyrektywy. Jednakże w przypadku gdy w śródlądowym państwie członkowskim zarejestrowane jest przedsiębiorstwo prowadzące – samodzielnie lub za pośrednictwem jednostki zależnej – działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich poza Unią, to państwo członkowskie powinno zwrócić się do tego przedsiębiorstwa o przedłożenie sprawozdania na temat awarii występujących podczas tej działalności, którym można podzielić się na poziomie Unii, po to, by wszystkie zainteresowane strony w Unii mogły korzystać z doświadczeń nabytych w związku z takimi awariami.
- (62) Poza środkami wprowadzonymi niniejszą dyrektywą Komisja powinna przeanalizować wprowadzenie innych odpowiednich środków mających na celu skuteczniejsze zapobieganie poważnym awariom oraz ograniczanie ich skutków.
- (63) Operatorzy powinni zapewnić sobie dostęp do wystarczających zasobów fizycznych, ludzkich i finansowych, tak aby zapobiegać poważnym awariom i ograniczać ich skutki. Ponieważ jednak żadne istniejące finansowe instrumenty zabezpieczające, w tym ustalenia dotyczące wspólnego ponoszenia ryzyka, nie są wystarczające, aby pokryć wszystkie ewentualne skutki poważnych awarii, Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę i dalsze badania odpowiednich środków zapewniających odpowiednio sprawny system odpowiedzialności za szkodę w wyniku działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, określających wymogi w zakresie zdolności finansowych, w tym w zakresie dostępności odpowiednich instrumentów zabezpieczenia finansowego, lub zapewniających inne ustalenia. Może to obejmować analizę wykonalności wprowadzenia systemu wzajemnych rekompensat. Komisja powinna przekazać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat swych ustaleń, do którego dołączone zostaną w stosownych przypadkach wnioski.
- (64) Ważne jest, aby na poziomie Unii normy techniczne zostały uzupełnione o powiązane z nimi ramy prawne w zakresie bezpieczeństwa produktów i aby takie normy miały zastosowanie do wszystkich instalacji na obszarach morskich państw członkowskich, a nie tylko instalacji wydobywczych innych niż ruchome. W związku z powyższym Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę norm w zakresie bezpieczeństwa produktów, które mają zastosowanie do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- (65) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie minimalnych wymogów w dziedzinie zapobiegania poważnym awariom mającym związek z

działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczania skutków takich awarii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki proponowanych działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne wymogi w dziedzinie zapobiegania poważnym awariom mającym związek z działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i ograniczania skutków takich awarii.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów Unii dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, w szczególności dyrektyw 89/391/EWG i 92/91/EWG.
3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektyw 94/22/WE, 2001/42/WE, 2003/4/WE⁽¹⁾, 2003/35/WE, 2010/75/UE⁽²⁾ i 2011/92/UE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „poważna awaria”, w odniesieniu do instalacji lub połączonej infrastruktury, oznacza:
  - a) wybuch, pożar, utratę kontroli nad odwiertem lub wyciek ropy naftowej, gazu ziemnego lub substancji niebezpiecznych, powodujące lub mogące potencjalnie spowodować śmiertelne lub ciężkie uszkodzenia ciała;
  - b) zdarzenie prowadzące do poważnego uszkodzenia instalacji lub połączonej infrastruktury, powodujące lub mogące potencjalnie spowodować śmiertelne lub ciężkie uszkodzenia ciała;
  - c) każde inne zdarzenie prowadzące do śmierci lub ciężkich uszkodzeń ciała co najmniej pięciu osób, które znajdowały się na instalacji na obszarach morskich stanowiącej źródło zagrożenia lub które uczestniczyły w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w powiązaniu z instalacją lub połączoną infrastrukturą; lub

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

- d) każdy poważny incydent środowiskowy wynikający ze zdarzeń, o których mowa w lit. a), b) i c).
- Do celów ustalenia, czy zdarzenie stanowi poważną awarię w rozumieniu lit. a), b) lub d), instalację, która jest standardowo bezzałogowa, traktuje się tak, jak gdyby była instalacją załogową;
- 2) „na obszarach morskich” oznacza usytuowany na morzu terytorialnym, w wyłącznej strefie ekonomicznej lub na szelfie kontynentalnym państwa członkowskiego, w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;
- 3) „działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich” oznacza wszelkie działania związane z instalacją lub połączoną infrastrukturą, w tym ich projektowanie, planowanie, budowę, eksploatację i likwidację, odnoszące się do poszukiwania i wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego, z wyłączeniem transportu ropy naftowej i gazu ziemnego z jednego wybrzeża do drugiego;
- 4) „ryzyko” oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia danego zdarzenia ze skutkami tego zdarzenia;
- 5) „operator” oznacza podmiot, który jest przez koncesjodawcę lub przez organ koncesyjny wyznaczony do prowadzenia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym planowania i realizacji operacji na odwiercie lub zarządzania i sterowania funkcjami instalacji wydobywczej;
- 6) „odpowiedni” oznacza prawidłowy lub w pełni właściwy, przy uwzględnieniu proporcjonalnych wysiłków i kosztów, w odniesieniu do danego wymogu lub sytuacji, oparty na obiektywnych dowodach oraz potwierdzony analizą i porównaniem z właściwymi normami lub z innymi rozwiązaniami stosowanymi w porównywalnych sytuacjach przez inne organy lub branżę;
- 7) „podmiot” oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną lub grupę takich osób;
- 8) „możliwy do przyjęcia”, w odniesieniu do ryzyka, oznacza poziom ryzyka, w odniesieniu do którego czas, koszty lub wysiłki związane z jego dalszym zmniejszeniem byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z takiego zmniejszenia. Przy ocenie tego, czy czas, koszty lub wysiłki byłyby rażąco nieproporcjonalne do korzyści z dalszego zmniejszenia ryzyka, uwzględnia się poziomy ryzyka zgodne z najlepszymi praktykami odpowiednimi dla danego przedsięwzięcia;
- 9) „koncesja” oznacza zezwolenie na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na podstawie dyrektywy 94/22/WE;
- 10) „obszar koncesyjny” oznacza obszar geograficzny objęty koncesją;
- 11) „koncesjodawca” oznacza osobę posiadającą lub osoby współposiadające koncesję;
- 12) „wykonawca” oznacza podmiot, któremu operator lub właściciel zlecił wykonanie określonych zadań w imieniu operatora lub właściciela;
- 13) „organ koncesyjny” oznacza organ publiczny, który jest odpowiedzialny za udzielanie zezwoleń lub monitorowanie wykorzystywania zezwoleń zgodnie z dyrektywą 94/22/WE;
- 14) „właściwy organ” oznacza organ publiczny wyznaczony na podstawie niniejszej dyrektywy i pełniący obowiązki przydzielone mu w niniejszej dyrektywie. Właściwy organ może być złożony z jednej lub większej liczby jednostek publicznych;
- 15) „poszukiwanie” oznacza wiercenia poszukiwawcze i wszelką powiązaną działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, niezbędną do rozpoczęcia działalności związanej z wydobywaniem;
- 16) „wydobycie” oznacza prowadzone na obszarach morskich wydobywanie ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż obszaru koncesyjnego, w tym przetwarzanie ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ich transport za pośrednictwem połączonej infrastruktury;
- 17) „instalacja inna niż wydobywcza” oznacza instalację inną niż instalacja używana do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego;
- 18) „społeczeństwo” oznacza jeden podmiot lub więcej podmiotów i – zgodnie z krajowymi przepisami lub praktyką krajową – ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 19) „instalacja” oznacza stacjonarny obiekt stały lub ruchomy lub zespół obiektów na stałe połączonych łącznikami lub innymi elementami, wykorzystywany do prowadzenia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub w związku z tą działalnością. Pojęcie „instalacja” obejmuje ruchome platformy wiertnicze wyłącznie wtedy, gdy są one umiejscowione na obszarach morskich do celów wiercenia, wydobywania lub innych działań dotyczących działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;

- 20) „instalacja wydobywcza” oznacza instalację używaną do wydobywania;
- 21) „połączona infrastruktura” oznacza, w obrębie strefy bezpieczeństwa lub w obrębie pobliskiej strefy bardziej oddalonej od instalacji według uznania państwa członkowskiego:
- każdy odwiert i przynależne obiekty, jednostki uzupełniające i przyrządy połączone z instalacją;
  - każde urządzenie lub element wykonawczy znajdujące się lub zamontowane na głównej konstrukcji instalacji;
  - każde podłączone urządzenie lub element wykonawczy rurociągu;
- 22) „potwierdzenie”, w odniesieniu do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń, oznacza powiadomienie przez właściwy organ na piśmie operatora lub właściciela o tym, że sprawozdanie to – pod warunkiem wdrożenia w sposób w nim określony – spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Potwierdzenie nie wiąże się z jakimkolwiek przekazaniem właściwemu organowi odpowiedzialności za kontrolę poważnych zagrożeń;
- 23) „poważne zagrożenie” oznacza sytuację, która potencjalnie może doprowadzić do poważnej awarii;
- 24) „operacja na odwiercie” oznacza każdą działalność związaną z odwiertem, która mogłaby spowodować przypadkowe uwolnienie substancji, które może doprowadzić do powstania poważnej awarii, włączając w to wykonanie odwiertu, naprawę lub modyfikację odwiertu, zawieszenie operacji na odwiercie i trwałe wyłączenie odwiertu;
- 25) „działalność połączona” oznacza działalność prowadzoną z danej instalacji w połączeniu z inną instalacją lub instalacjami do celów związanych z tą inną instalacją (tymi innymi instalacjami), co istotnie wpływa na ryzyko dla bezpieczeństwa ludzi lub ochrony środowiska na którejkolwiek z tych instalacji lub na wszystkich tych instalacjach;
- 26) „strefa bezpieczeństwa” oznacza obszar w odległości 500 metrów od jakiegokolwiek części instalacji, ustanowiony przez państwo członkowskie;
- 27) „właściciel” oznacza podmiot prawnie upoważniony do sprawowania kontroli nad działaniem instalacji innej niż wydobywcza;
- 28) „wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii” oznacza plan opracowany przez operatora lub właściciela zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, dotyczący środków, które mają zapobiec nasileniu lub ograniczyć skutki poważnej awarii mającej związek z prowadzeniem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;
- 29) „niezależna weryfikacja” oznacza ocenę i potwierdzenie ważności konkretnych oświadczeń pisemnych dokonane przez podmiot lub organizacyjną część operatora lub właściciela, przy czym ten podmiot lub ta część nie znajdują się pod kontrolą ani wpływem podmiotu lub części organizacyjnej stosujących te oświadczenia;
- 30) „istotna zmiana” oznacza:
- w przypadku sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń – zmianę podstawy potwierdzenia pierwotnego sprawozdania, w tym między innymi fizyczne modyfikacje, dostępność nowej wiedzy lub technologii i zmiany w zarządzaniu operacyjnym;
  - w przypadku powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie lub działalności połączonej – zmianę podstawy przekazania pierwotnego powiadomienia, w tym między innymi fizyczne modyfikacje, zastąpienie instalacji inną instalacją, dostępność nowej wiedzy lub technologii i zmiany w zarządzaniu operacyjnym;
- 31) „rozpoczęcie działalności” oznacza moment, w którym instalacja lub połączona infrastruktura jest po raz pierwszy wykorzystywana do działalności, do której jest przeznaczona;
- 32) „skuteczność reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej” oznacza skuteczność systemów reagowania w przypadku wycieków ropy naftowej, na podstawie analizy częstotliwości, czasu trwania i momentu wystąpienia warunków środowiskowych, które uniemożliwiłyby reakcję. Ocena skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej ma być wyrażona jako odsetek czasu, w jakim takie warunki nie występują, i ma zawierać opis ograniczeń eksploatacyjnych nałożonych na dane instalacje w wyniku tej oceny;
- 33) „elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska” oznaczają części instalacji, w tym programy komputerowe, których celem jest zapobieganie poważnym awariom lub ograniczanie ich skutków, lub których uszkodzenie mogłoby spowodować poważną awarię lub znacząco przyczynić się do powstania poważnej awarii;
- 34) „konsultacje trójstronne” oznaczają formalnie przyjęte ustalenie służące umożliwieniu dialogu i współpracy między właściwym organem, operatorami i właścicielami a przedstawicielami pracowników;
- 35) „branża” oznacza podmioty, które są bezpośrednio zaangażowane w działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, objętą zakresem stosowania niniejszej dyrektywy lub których działania są ściśle związane z taką działalnością;

- 36) „zewnątrzny plan reagowania w przypadku awarii” oznacza lokalną, krajową lub regionalną strategię mającą na celu zapobieganie nasileniu lub ograniczenie skutków poważnych awarii mających związek z prowadzeniem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich przy wykorzystaniu wszelkich zasobów dostępnych operatorowi, które opisano w odpowiednich wewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii, a także przy wykorzystaniu wszelkich dodatkowych środków udostępnionych przez państwa członkowskie;
- 37) „poważny incydent środowiskowy” oznacza zdarzenie, które powoduje lub może spowodować znaczne niekorzystne skutki dla środowiska, zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE.

ROZDZIAŁ II

ZAPOBIEGANIE POWAŻNYM AWARIOM MAJĄCYM ZWIĄZEK Z DZIAŁALNOŚCIĄ ZWIĄZANĄ ZE ZŁOŻAMI ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO NA OBSZARACH MORSKICH

Artykuł 3

Ogólne zasady zarządzania ryzykiem w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie nakładają na operatorów wymóg zapewnienia, aby podejmowane były wszelkie odpowiednie środki w celu zapobiegania poważnym awariom w wyniku działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy nie byli zwalniani ze swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy w sytuacji, gdy za działania lub zaniechania, które doprowadziły lub przyczyniły się do poważnych awarii, odpowiedzialni są wykonawcy.
3. W razie poważnej awarii państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy podejmowali wszelkie odpowiednie środki w celu ograniczenia jej skutków dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
4. Państwa członkowskie nakładają na operatorów wymóg zapewnienia, aby działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich była prowadzona na zasadach zarządzania ryzykiem systematycznym, tak aby szacunkowe ryzyko poważnej awarii mającej wpływ na ludzi, środowisko i instalacje na obszarach morskich było na poziomie możliwym do przyjęcia.

Artykuł 4

Względy dotyczące bezpieczeństwa i środowiska związane z koncesjami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby decyzje w sprawie udzielania lub przenoszenia koncesji na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich uwzględniały zdolność wnioskodawcy występującego o taką koncesję do spełnienia wymogów dotyczących działalności w ramach koncesji zgodnie z wymogami odpowiednich przepisów prawa unijnego, w szczególności niniejszej dyrektywy.

2. Oceniając zdolności techniczne i finansowe wnioskodawcy występującego o koncesję, należy w szczególności odpowiednio uwzględnić następujące elementy:

- a) ryzyko, zagrożenia i wszelkie inne istotne informacje dotyczące danego obszaru koncesyjnego, w tym, w stosownych przypadkach, koszty degradacji środowiska morskiego, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2008/56/WE;
- b) określony etap działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich;
- c) zdolności finansowe wnioskodawcy, w tym wszelkie rodzaje zabezpieczenia finansowego, do pokrycia zobowiązań, jakie mogą potencjalnie wyniknąć z danego rodzaju działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym odpowiedzialności za ewentualne szkody ekonomiczne, w przypadku gdy taka odpowiedzialność jest przewidziana w prawie krajowym;
- d) dostępne informacje dotyczące działań wnioskodawcy w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska, w tym w odniesieniu do poważnych awarii, w zakresie, w jakim może mieć to znaczenie dla działalności, której dotyczy wniosek o wydanie koncesji.

Przed udzieleniem lub przeniesieniem koncesji na prowadzenie działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich organ koncesyjny przeprowadza, w stosownych przypadkach, konsultacje z właściwym organem.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ koncesyjny nie udzielał koncesji, jeśli nie jest przekonany w oparciu o dowody przedstawione przez wnioskodawcę, że wnioskodawca przyjął lub przyjmie odpowiednie rozwiązania, na podstawie ustaleń podjętych przez państwa członkowskie, zabezpieczające go na okoliczność odpowiedzialności, jaka może potencjalnie wyniknąć z jego działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Rozwiązania te muszą być ważne i skuteczne od momentu rozpoczęcia działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Państwa członkowskie wymagają od wnioskodawców, aby w odpowiedni sposób przekazały dowód zdolności technicznych i finansowych oraz wszelkie inne odpowiednie informacje związane z obszarem, którego dotyczy koncesja, i określonym etapem działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

Państwa członkowskie oceniają stosowność rozwiązań, o których mowa w akapicie pierwszym, w celu ustalenia, czy wnioskodawca dysponował zasobami finansowymi wystarczającymi do natychmiastowego uruchomienia i nieprzerwanego stosowania wszystkich środków niezbędnych do skutecznego reagowania w przypadku awarii i usuwania szkód.

Państwa członkowskie ułatwiają stosowanie zrównoważonych instrumentów finansowych i innych ustaleń służących pomocy wnioskodawcom występującym o koncesje w wykazywaniu ich zdolności finansowych zgodnie z akapitem pierwszym.

Jako minimum państwa członkowskie ustanawiają procedury zapewniające szybkie i właściwe rozpatrywanie roszczeń o odszkodowania, również w odniesieniu do wypłat odszkodowań związanych z incydentami transgranicznymi.

Państwa członkowskie zobowiązują koncesjodawcę do utrzymania zdolności wystarczających do wypełnienia jego zobowiązań finansowych wynikających z odpowiedzialności za działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

4. Organ koncesyjny lub koncesjodawca wyznaczają operatora. W przypadku gdy operator ma być wyznaczony przez koncesjodawcę, organ koncesyjny jest z uprzedzeniem powiadamiany o tym wyznaczeniu. W takim przypadku organ koncesyjny może, w razie konieczności w porozumieniu z właściwym organem, sprzeciwić się wyznaczeniu danego operatora. W przypadku gdy zgłoszono taki sprzeciw, państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg wyznaczenia odpowiedniego alternatywnego operatora lub przejęcia odpowiedzialności operatora na podstawie niniejszej dyrektywy.

5. Procedury udzielania koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich dotyczące danego obszaru koncesyjnego są organizowane w taki sposób, aby informacje gromadzone w wyniku poszukiwania mogły zostać przeanalizowane przez państwo członkowskie przed rozpoczęciem działalności wydobywczej.

6. Oceniając zdolności techniczne i finansowe wnioskodawcy występującego o koncesję, zwraca się szczególną uwagę na wszystkie wrażliwe pod względem środowiskowym środowiska morskie i przybrzeżne, w szczególności na ekosystemy, które odgrywają ważną rolę w łagodzeniu skutków zmiany klimatu i przystosowaniu się do niej, takie jak bagna słone i łąki podmorskie, a także na morskie obszary chronione, takie jak specjalne obszary ochrony na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, obszary specjalnej ochrony na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽²⁾, jak również morskie obszary chronione ustalone przez Unię lub zainteresowane państwa członkowskie w ramach wszelkich międzynarodowych lub regionalnych porozumień, których są stroną.

Artykuł 5

Udział społeczeństwa w odniesieniu do skutków dla środowiska planowanej działalności poszukiwawczej związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Nie rozpoczyna się wykonania odwiertu poszukiwawczego z instalacji innej niż wydobywcza, dopóki odpowiednie organy państwa członkowskiego uprzednio nie zapewnią na wczesnym etapie skutecznego udziału społeczeństwa w odniesieniu do ewentualnych skutków dla środowiska planowanej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na mocy innych aktów prawnych Unii, w szczególności, w stosownych przypadkach, dyrektywy 2001/42/WE lub 2011/92/UE.

2. W przypadku gdy nie zapewniono udziału społeczeństwa zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie zapewniają podjęcie następujących działań:

a) społeczeństwo jest informowane za pomocą ogłoszeń publicznych lub innych odpowiednich środków, takich jak

media elektroniczne, na temat miejsc, w odniesieniu do których planowane jest udzielenie koncesji na działalność poszukiwawczą;

b) określa się dane społeczeństwo, w tym społeczeństwo, którego dotyczy lub może dotyczyć decyzja o udzieleniu koncesji na działalność poszukiwawczą lub które ma interes w takiej decyzji; określa się także odpowiednie organizacje pozarządowe, np. organizacje propagujące ochronę środowiska, a także inne odpowiednie organizacje;

c) odpowiednie informacje na temat takiej planowanej działalności są udostępniane społeczeństwu, w tym między innymi informacje na temat prawa do udziału w podejmowaniu decyzji oraz tego, do kogo można zgłaszać uwagi lub pytania;

d) społeczeństwo ma prawo wyrażać komentarze i opinie w momencie, kiedy wszystkie opcje są jeszcze otwarte przed podjęciem decyzji o koncesji na poszukiwanie;

e) przy podejmowaniu decyzji na podstawie lit. d) przykłada się należytą wagę do wyników udziału społeczeństwa; oraz

f) po przeanalizowaniu uwag i opinii wyrażonych przez społeczeństwo dane państwo członkowskie niezwłocznie informuje społeczeństwo o podjętych decyzjach oraz ich przyczynach i względach, na których oparto te decyzje, z uwzględnieniem informacji o procesie udziału społeczeństwa.

Określa się rozsądne ramy czasowe, które zapewnią wystarczającą ilość czasu na poszczególne etapy udziału społeczeństwa.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do obszarów objętych koncesją przed dniem 18 lipca 2013 r.

Artykuł 6

Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na obszarze koncesyjnym

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instalacje wydobywcze i połączona infrastruktura były eksploatowane wyłącznie w obszarach koncesyjnych i wyłącznie przez operatorów wyznaczonych do tego celu na podstawie art. 4 ust. 4.

2. Państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg zapewnienia, aby operator miał zdolność do spełnienia wymogów dotyczących konkretnej działalności w ramach koncesji.

3. Podczas całej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich państwa członkowskie nakładają na koncesjodawcę wymóg podejmowania wszelkich rozsądnych kroków służących zapewnieniu, aby operator spełniał wymogi, pełnił swoje funkcje i wywiązywał się ze swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

4. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że operator nie posiada już zdolności do spełniania odpowiednich wymogów na mocy niniejszej dyrektywy, powiadamia się organ koncesyjny. Następnie organ koncesyjny powiadamia o tym koncesjodawcę, który ponosi odpowiedzialność za wywiązywanie się z przedmiotowych obowiązków i proponuje bezzwłocznie organowi koncesyjnemu operatora zastępczego.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby działalność związana z instalacjami wydobywczymi i innymi niż wydobywcze nie rozpoczęła się ani nie była kontynuowana, dopóki właściwy organ nie potwierdzi sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń zgodnie z niniejszą dyrektywą.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operacja na odwiercie lub działalność połączona nie rozpoczęła się ani nie była kontynuowana, dopóki nie potwierdzono sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do przedmiotowych instalacji, zgodnie z niniejszą dyrektywą. Ponadto takiej działalności nie można rozpocząć ani kontynuować, jeżeli nie przekazano właściwemu organowi powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie lub powiadomienia dotyczącego działalności połączonej zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. h) lub i), lub jeżeli właściwy organ wyrazi sprzeciw wobec treści powiadomienia.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby wokół instalacji ustanowiona została strefa bezpieczeństwa oraz aby zakazano statkom wchodzenia do tej strefy bezpieczeństwa lub przebywania w niej.

Zakaz ten nie ma jednak zastosowania do statków wchodzących do strefy bezpieczeństwa lub przebywających w niej:

- a) w związku z kładzeniem, inspekcją, testowaniem, naprawą, konserwacją, zmianą, odnową lub usuwaniem wszelkich podwodnych kabli lub rurociągów w tej strefie bezpieczeństwa lub w jej pobliżu;
- b) aby świadczyć usługi na rzecz instalacji w tej strefie bezpieczeństwa lub przewozić osoby lub towary do takiej instalacji lub z niej;
- c) aby dokonać inspekcji instalacji lub połączonej infrastruktury w tej strefie bezpieczeństwa pod zwierzchnictwem państwa członkowskiego;
- d) w związku z ratowaniem lub próbą ratowania życia lub mienia;
- e) z powodu złej pogody;
- f) gdy są w niebezpieczeństwie; lub
- g) jeżeli operator, właściciel lub państwo członkowskie, w którym znajduje się dana strefa bezpieczeństwa, udzielili zgody.

8. Państwa członkowskie ustanawiają mechanizm skutecznego udziału w trójstronnych konsultacjach między właściwym organem, operatorami i właścicielami a przedstawicielami pracowników, podczas formułowania norm i polityk dotyczących zapobiegania poważnym awariom.

Artykuł 7

Odpowiedzialność za szkody wyrządzone środowisku

Bez uszczerbku dla istniejącego zakresu odpowiedzialności związanej z zapobieganiem szkodom wyrządzonym środowisku i ich usuwaniem na podstawie dyrektywy 2004/35/WE, państwa członkowskie zapewniają, aby koncesjodawca ponosił finansową odpowiedzialność za zapobieganie szkodom wyrządzonym środowisku, określonym w tej dyrektywie, spowodowanym działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich prowadzoną przez koncesjodawcę lub operatora lub w ich imieniu, oraz za usuwanie tych szkód.

Artykuł 8

Wyznaczenie właściwego organu

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za następujące funkcje regulacyjne:

- a) ocena i potwierdzanie sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, ocena powiadomień dotyczących projektów oraz ocena powiadomień dotyczących operacji na odwiercie lub działalności połączonej, a także innych dostarczonych mu dokumentów o podobnym charakterze;
- b) nadzór nad przestrzeganiem przez operatorów i właścicieli niniejszej dyrektywy, w tym inspekcje, dochodzenia i działania związane z egzekwowaniem przepisów;
- c) doradzanie innym organom lub jednostkom, w tym organowi koncesyjnemu;
- d) sporządzanie rocznych planów na podstawie art. 21;
- e) sporządzanie sprawozdań;
- f) współpraca z właściwymi organami lub punktami kontaktowymi na podstawie art. 27.

2. Państwa członkowskie w każdym momencie zapewniają niezależność i obiektywność właściwego organu w pełnieniu jego funkcji regulacyjnych, a w szczególności w odniesieniu do ust. 1 lit. a), b) i c). W związku z tym konieczne jest zapobieganie konfliktom interesów między, z jednej strony, funkcjami regulacyjnymi właściwego organu a, z drugiej strony, funkcjami regulacyjnymi odnoszącymi się do zagospodarowania zasobów naturalnych na obszarach morskich i udzielania koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w danym państwie członkowskim oraz pobierania środków pieniężnych z tytułu prowadzenia tej działalności i zarządzania tymi środkami.

3. Aby osiągnąć cele określone w ust. 2, państwa członkowskie wymagają, aby funkcje regulacyjne właściwego organu były pełnione w ramach organu, który jest niezależny od wszelkich funkcji państwa członkowskiego związanych z zagospodarowaniem zasobów naturalnych na obszarach morskich i udzielaniem koncesji na działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w danym państwie członkowskim oraz pobieraniem środków pieniężnych z tytułu prowadzenia tej działalności i zarządzaniem tymi środkami.

W przypadku gdy całkowita liczba standardowo załogowych instalacji jest mniejsza niż sześć, zainteresowane państwo członkowskie może jednak zdecydować o niestosowaniu akapitu pierwszego. Taka decyzja nie narusza jego obowiązków określonych w ust. 2.

4. Państwa członkowskie udostępniają społeczeństwu opis organizacji właściwego organu, w tym powody, dla których właściwy organ został w taki sposób ustanowiony, oraz sposób zapewnienia wykonywania funkcji regulacyjnych określonych w ust. 1 oraz przestrzegania obowiązków określonych w ust. 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ dysponował odpowiednimi zasobami ludzkimi i finansowymi, tak aby mógł on wykonywać obowiązki na mocy niniejszej dyrektywy. Zasoby te muszą być proporcjonalne do poziomu działalności państw członkowskich związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

6. Państwa członkowskie mogą zawierać formalne porozumienia z właściwymi agencjami unijnymi lub, jeżeli takie istnieją, z innymi odpowiednimi jednostkami, do celów przekazywania specjalistycznej wiedzy fachowej na rzecz wsparcia właściwego organu w pełnieniu jego funkcji regulacyjnych. Do celów niniejszego ustępu dana jednostka nie zostanie uznana za odpowiednią w przypadku, gdy konflikty interesów mogą zagrozić jej obiektywności.

7. Państwa członkowskie mogą ustanowić mechanizmy, zgodnie z którymi koszty finansowe ponoszone przez właściwy organ w wyniku pełnienia jego obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy mogą być zwracane przez koncesjodawcę, operatorów lub właścicieli.

8. W przypadku gdy właściwy organ składa się z więcej niż jednej jednostki, państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, aby unikać powielania się funkcji regulacyjnych w jednostkach. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć jedną z jednostek składowych jako jednostkę przewodnią mającą za zadanie koordynację funkcji regulacyjnych na mocy niniejszej dyrektywy i za składanie sprawozdań Komisji.

9. Państwa członkowskie dokonują przeglądu działań właściwego organu i podejmują wszelkie niezbędne środki służące zwiększeniu skuteczności pełnienia przez niego funkcji regulacyjnych określonych w ust. 1.

Artykuł 9

Funkcjonowanie właściwego organu

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ:

- a) działał niezależnie od polityk, decyzji regulacyjnych lub innych względów niezwiązanych z jego obowiązkami na mocy niniejszej dyrektywy;
- b) wyjaśniał zakres swej odpowiedzialności oraz odpowiedzialności operatora i właściciela w zakresie kontroli ryzyka poważnych awarii na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) ustanawiał strategię, przebieg i procedury szczegółowej oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń oraz powiadomień przekazanych na podstawie art. 11, a także nadzorowania przestrzegania niniejszej dyrektywy w ramach jurysdykcji danego państwa członkowskiego, w tym w drodze inspekcji, dochodzeń i działań związanych z egzekwowaniem przepisów;
- d) udostępniał strategię, przebieg i procedury na podstawie lit. c) operatorom i właścicielom oraz udostępniał społeczeństwu ich podsumowania;
- e) w razie konieczności przygotowywał i wdrażał skoordynowane lub wspólne procedury z innymi organami w danym państwie członkowskim, służące wypełnianiu obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy; oraz
- f) opierał swoją strategię, organizację i swoje procedury operacyjne na zasadach określonych w załączniku III.

Artykuł 10

Zadania Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego

1. Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA, zwana dalej „Agencją”) zapewnia pomoc techniczną i naukową dla państw członkowskich i Komisji, zgodnie z jej mandatem na mocy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002.
2. W ramach swojego mandatu Agencja:
  - a) pomaga Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu, na jego wniosek, w wykrywaniu i monitorowaniu wielkości wycieków ropy naftowej lub gazu ziemnego;
  - b) pomaga państwom członkowskim, na ich wniosek, w przygotowywaniu i realizacji zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii, zwłaszcza gdy występują transgraniczne skutki w obrębie obszarów morskich państw członkowskich i poza nimi;
  - c) na podstawie zewnętrznych i wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii sporządzonych przez państwa członkowskie, opracowuje z państwami członkowskimi i operatorami katalog dostępnego sprzętu i służb na wypadek awarii.

3. Agencja może, na wniosek:
- a) pomagać Komisji w ocenie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii sporządzonych przez państwa członkowskie, aby sprawdzić, czy plany te są zgodne z niniejszą dyrektywą;

- b) dokonywać przeglądu ćwiczeń mających na celu testowanie transgranicznych i unijnych mechanizmów reagowania na wypadek awarii.

ROZDZIAŁ III

PRZYGOTOWANIE I PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI ZWIĄZANEJ ZE ZŁOŻAMI ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO NA OBSZARACH MORSKICH

Artykuł 11

Dokumenty, które należy przekazać w odniesieniu do wykonywania działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub właściciel przekazał właściwemu organowi następujące dokumenty:

- a) politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom lub jej odpowiedni opis zgodnie z art. 19 ust. 1 i 5;
- b) system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem mający zastosowanie do danej instalacji, lub jego odpowiedni opis, zgodnie z art. 19 ust. 3 i 5;
- c) w przypadku planowanej instalacji wydobywczej – powiadomienie dotyczące projektu, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 1;
- d) opis systemu niezależnej weryfikacji zgodnie z art. 17;
- e) sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zgodnie z art. 12 i 13;
- f) w przypadku istotnej zmiany lub demontażu instalacji, zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zgodnie z art. 12 i 13;
- g) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii, lub jego odpowiedni opis, zgodnie z art. 14 i 28;
- h) w przypadku operacji na odwiercie – powiadomienie dotyczące tej operacji na odwiercie i informacje dotyczące tej operacji na odwiercie zgodnie z art. 15;
- i) w przypadku działalności połączonej – powiadomienie dotyczące działalności połączonej zgodnie z art. 16;

- j) w przypadku istniejącej instalacji wydobywczej, która ma zostać przeniesiona do nowej lokalizacji wydobywczej, gdzie ma być eksploatowana – powiadomienie dotyczące przeniesienia zgodnie z załącznikiem I część 1;

- k) wszelkie inne odpowiednie dokumenty, o które zwróci się właściwy organ.

2. Dokumenty, które mają być przekazane na podstawie ust. 1 lit. a), b), d) i g), są włączane do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymaganego na podstawie ust. 1 lit. e). Polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom, sporządzona przez operatora odwiertu, jest włączana do powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, które ma być przekazane na podstawie ust. 1 lit. h), chyba że została przekazana wcześniej.

3. Powiadomienie dotyczące projektu, wymagane na podstawie ust. 1 lit. c), jest przekazywane właściwemu organowi w terminie ustalonym przez właściwy organ przed planowanym przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do planowanej działalności. W odpowiedzi na powiadomienie dotyczące projektu właściwy organ wydaje opinie, które należy uwzględnić w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń.

4. W przypadku gdy istniejąca instalacja wydobywcza ma stanąć na wodach obszarów morskich państwa członkowskiego lub opuścić te wody, operator powiadamia właściwy organ na piśmie przed dniem, w którym dana instalacja wydobywcza ma stanąć na wodach obszarów morskich państwa członkowskiego lub opuścić te wody.

5. Powiadomienie dotyczące przeniesienia, wymagane na podstawie ust. 1 lit. j), jest przekazywane właściwemu organowi na wystarczająco wczesnym etapie zaproponowanego działania, aby umożliwić operatorowi uwzględnienie wszelkich kwestii podniesionych przez właściwy organ podczas przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

6. W przypadku gdy przed przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dokonywana zostanie istotna zmiana mająca wpływ na powiadomienie dotyczące projektu lub powiadomienie dotyczące przeniesienia, właściwy organ zostaje o tej zmianie jak najszybciej powiadomiony.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, wymagane na podstawie ust. 1 lit. e), jest przekazywane właściwemu organowi w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed planowanym rozpoczęciem działalności.

Artykuł 12

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator sporządził sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e). Sprawozdanie to zawiera informacje określone w załączniku I część 2 i 5, i jest aktualizowane w stosownych przypadkach lub gdy tego żąda właściwy organ.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedstawiciele pracowników byli konsultowani na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej oraz aby w tym celu przekazywane były dowody zgodnie z załącznikiem I część 2 pkt 3.

3. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej może być sporządzone w odniesieniu do grupy instalacji pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu.

4. W przypadku gdy do potwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń niezbędne są dodatkowe informacje, państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek właściwego organu operator dostarczył takich informacji i wprowadził wszelkie niezbędne zmiany do przekazanego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

5. W przypadku gdy należy dokonać modyfikacji instalacji wydobywczej, które prowadzą do istotnej zmiany, lub gdy przewidziany jest demontaż stałej instalacji wydobywczej, operator sporządza zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f) w terminie ustalonym przez właściwy organ, zgodnie z załącznikiem I część 6.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane ani nie rozpoczął się demontaż, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji wydobywczej podlega szczegółowemu regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez operatora co pięć lat lub częściej, lub wcześniej, gdy tego żąda właściwy organ. Wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 13

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściciel sporządził sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e). Sprawozdanie to zawiera informacje określone w załączniku I część 3 i 5, i jest aktualizowane w stosownych przypadkach lub gdy tego żąda właściwy organ.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedstawiciele pracowników byli konsultowani na odpowiednich etapach przygotowywania sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza oraz aby w tym celu przekazywane były dowody zgodnie z załącznikiem I część 3 pkt 2.

3. W przypadku gdy do potwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza niezbędne są dodatkowe informacje, państwa członkowskie wymagają, aby na wniosek właściwego organu

operator lub właściciel dostarczył takich informacji i wprowadził wszelkie niezbędne zmiany do przekazanego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.

4. W przypadku gdy należy dokonać modyfikacji instalacji innej niż wydobywcza, które prowadzą do istotnej zmiany, lub gdy przewidziany jest demontaż stałej instalacji innej niż wydobywcza, właściciel sporządza zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f) w terminie ustalonym przez właściwy organ, zgodnie z załącznikiem I część 6 pkt 1, 2 i 3.

5. W odniesieniu do stałej instalacji innej niż wydobywcza, państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane ani nie rozpoczął się demontaż, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do stałej instalacji innej niż wydobywcza.

6. W odniesieniu do ruchomej instalacji innej niż wydobywcza, państwa członkowskie zapewniają, aby planowane modyfikacje nie były realizowane, dopóki właściwy organ nie potwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w odniesieniu do ruchomej instalacji innej niż wydobywcza.

7. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza podlega szczegółowemu regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez właściciela co 5 lat lub częściej, lub wcześniej, gdy tego żąda właściwy organ. Wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 14

Wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy lub właściciele, w zależności od okoliczności, opracowali wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g). Plany opracowywane są zgodnie z art. 28, przy uwzględnieniu oceny ryzyka wystąpienia poważnych awarii dokonanej w trakcie sporządzania najnowszego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń. Plany obejmują analizę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej.

2. W przypadku gdy ruchoma instalacja inna niż wydobywcza ma być wkorzystana do wykonywania operacji na odwiercie, wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do takiej instalacji uwzględnia ocenę ryzyka dokonaną w trakcie sporządzania powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h). W przypadku gdy wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii musi zostać zmieniony w związku ze szczególnym charakterem lub szczególną lokalizacją odwiertu, państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu przekazał właściwemu organowi zmieniony wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis w celu uzupełnienia danego powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie.

3. W przypadku gdy instalacja inna niż wydobywcza ma być wykorzystana do wykonywania działalności połączonej, wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii zostaje zmieniony, aby objąć nim działalność połączoną, oraz przekazany właściwemu organowi w celu uzupełnienia danego powiadomienia dotyczącego działalności połączonej.

Artykuł 15

Powiadomienie dotyczące operacji na odwiercie i informacje dotyczące operacji na odwiercie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu sporządził powiadomienie, które ma być przekazane właściwemu organowi na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h). Powiadomienie przekazywane jest w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed rozpoczęciem operacji na odwiercie. Powiadomienie dotyczące operacji na odwiercie zawiera dane szczegółowe dotyczące projektu odwiertu i proponowanej operacji na odwiercie zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I część 4. Obejmuje to analizę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej.

2. Przed rozpoczęciem operacji na odwiercie właściwy organ analizuje powiadomienie i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania, które mogą objąć zakaz rozpoczęcia działalności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu zaangażował niezależnego weryfikatora w planowanie i przygotowywanie istotnej zmiany w przekazanym powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie na podstawie art. 17 ust. 4 lit. b) oraz aby natychmiastowo poinformował właściwy organ o każdej istotnej zmianie w przekazanym powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie. Właściwy organ analizuje te zmiany i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator odwiertu przekazywał właściwemu organowi sprawozdania z operacji na odwiercie zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II. Sprawozdania są przekazywane w tygodniowych odstępach, począwszy od dnia rozpoczęcia operacji na odwiercie, lub w odstępach określonych przez właściwy organ.

Artykuł 16

Powiadomienie dotyczące działalności połączonej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele prowadzący działalność połączoną wspólnie sporządzili powiadomienie, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. i). Powiadomienie zawiera informacje określone w załączniku I część 7. Państwa członkowskie zapewniają, aby jeden z operatorów przekazał właściwemu organowi powiadomienie dotyczące działalności połączonej. Powiadomienie to jest przekazywane w terminie ustalonym przez właściwy organ, który przypada przed rozpoczęciem działalności połączonej.

2. Przed rozpoczęciem działalności połączonej właściwy organ analizuje powiadomienie i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania, które mogą objąć zakaz rozpoczęcia działalności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator, który przekazał powiadomienie, poinformował bezzwłocznie właściwy organ o każdej istotnej zmianie w przekazanym powiadomieniu. Właściwy organ analizuje te zmiany i, w razie konieczności, podejmuje odpowiednie działania.

Artykuł 17

Niezależna weryfikacja

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele ustalili systemy niezależnej weryfikacji – i przygotowali opisy tych systemów – które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. d); systemy te mają być włączone do systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem przekazanego na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b). Opis zawiera informacje określone w załączniku I część 5.

2. Wyniki niezależnej weryfikacji pozostają bez uszczerbku dla odpowiedzialności operatora lub właściciela za właściwe i bezpieczne działanie sprzętu i systemów poddawanych weryfikacji.

3. Wybór niezależnego weryfikatora i projektowanie systemów niezależnej weryfikacji muszą spełniać kryteria określone w załączniku V.

4. Systemy niezależnej weryfikacji ustanawia się:

a) w odniesieniu do instalacji – aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska określone w ocenie ryzyka w odniesieniu do tej instalacji, zgodnie z opisem w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, są odpowiednie i że harmonogram analizy i testowania elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska jest odpowiedni, aktualny i jest realizowany zgodnie z zamierzeniami;

b) w odniesieniu do powiadomień dotyczących operacji na odwiercie – aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że projekt odwiertu i środki kontroli odwiertu są odpowiednie w kontekście przewidywanych warunków operacji na odwiercie w każdym czasie.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele reagowali i podejmowali odpowiednie działania w oparciu o rady niezależnego weryfikatora.

6. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg zapewnienia, aby rady otrzymane od niezależnego weryfikatora na podstawie ust. 4 lit. a) oraz zapis działań podjętych na podstawie tych rad były udostępniane właściwemu organowi i przechowywane przez operatora lub właściciela przez sześć miesięcy po zakończeniu działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, do której się one odnoszą.

7. Państwa członkowskie nakładają na operatorów odwiertu wymóg zapewnienia, aby spostrzeżenia i uwagi niezależnego weryfikatora na podstawie ust. 4 lit. b) niniejszego artykułu oraz działania podjęte w odpowiedzi na te spostrzeżenia i uwagi zostały przedstawione w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie przygotowanym zgodnie z art. 15.

8. W przypadku instalacji wydobywczych system weryfikacji ustanawia się przed zakończeniem projektowania. W przypadku instalacji innych niż wydobywcze system ten ustanawia się przed rozpoczęciem eksploatacji na obszarach morskich państw członkowskich.

Artykuł 18

Uprawnienia właściwego organu dotyczące działalności prowadzonej na instalacjach

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ:

- a) zakazał eksploatacji lub rozpoczęcia eksploatacji na każdej instalacji lub połączonej infrastrukturze, w przypadku gdy uznaje się, że środki zaproponowane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom lub ograniczania ich skutków, lub w powiadomieniach dotyczących operacji na odwiercie lub działalności połączonej, przekazanych na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h) lub i), są niewystarczające do spełnienia wymogów określonych w niniejszej dyrektywie;
- b) w wyjątkowych sytuacjach – uznawszy, że bezpieczeństwo i ochrona środowiska nie są naruszone – skracał odstęp czasu między przekazaniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń lub innych dokumentów na podstawie art. 11 a rozpoczęciem działalności;
- c) wymagał od operatora, aby podejmował takie proporcjonalne środki, jakie właściwy organ uważa za niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 3 ust. 1;
- d) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 6 ust. 4 – podejmował odpowiednie środki służące zapewnieniu nieprzerwanego bezpieczeństwa działalności;
- e) był uprawniony do wymagania doskonalenia i, w razie konieczności, zakazania dalszej eksploatacji każdej instalacji lub każdej jej części lub każdej połączonej infrastruktury, w przypadku gdy wynik inspekcji, stwierdzenie na podstawie art. 6 ust. 4, okresowy przegląd sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przedstawionego na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e) lub zmiany powiadomień przedstawionych na podstawie art. 11 wykazują, że wymogi określone w niniejszej dyrektywie nie są spełniane lub że istnieją uzasadnione obawy dotyczące bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub instalacji.

ROZDZIAŁ IV

POLITYKA ZAPOBIEGANIA

Artykuł 19

Zapobieganie poważnym awariom przez operatorów i właścicieli

1. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg przygotowania dokumentu określającego ich politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom, który ma być przekazany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a), i wymóg zapewnienia wdrożenia tej polityki we wszystkich aspektach ich działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, w tym przez wprowadzenie odpowiednich mechanizmów monitorowania w celu zapewnienia skuteczności tej polityki. Dokument ten zawiera informacje określone w załączniku I część 8.

2. W polityce korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom uwzględnia się, że za – między innymi – kontrolę ryzyka poważnych awarii, które są wynikiem działalności operatora, oraz za ciągłą poprawę kontroli tego ryzyka, tak aby zapewnić wysoki poziom ochrony w każdym momencie, odpowiedzialność ponosi głównie operator.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele przygotowali dokument przedstawiający ich system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, który ma być przekazywany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b). Dokument ten zawiera opis:

- a) ustaleń organizacyjnych w zakresie kontroli poważnych zagrożeń;
- b) ustaleń dotyczących sporządzania i składania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń oraz, w stosownych przypadkach, innych dokumentów na podstawie niniejszej dyrektywy; oraz
- c) systemów niezależnej weryfikacji ustalonych na podstawie art. 17.

4. Państwa członkowskie stwarzają operatorom i właścicielom możliwości udziału w mechanizmach skutecznej konsultacji trójstronnej ustanowionych na podstawie art. 6 ust. 8. W stosownych przypadkach zobowiązanie operatora i właściciela do skorzystania z takich mechanizmów można przedstawić w polityce korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom.

5. Polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom i systemy zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem są przygotowywane zgodnie z załącznikiem I część 8 i 9 i załącznikiem IV. Zastosowanie mają następujące warunki:

- a) politykę korporacyjną w zakresie zapobiegania poważnym awariom sporządza się na piśmie i ustanawia w niej ogólne cele i ustalenia dotyczące kontroli ryzyka poważnych awarii, a także sposób, w jaki te cele mają być osiągnięte, a ustalenia wprowadzone w życie na poziomie korporacyjnym;

b) system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem włącza się do ogólnego systemu zarządzania, jaki realizuje operator lub właściciel; system ten obejmuje strukturę organizacyjną, zadania, praktyki, procedury, procesy i zasoby dotyczące określania i wdrażania polityki korporacyjnej w zakresie zapobiegania poważnym awariom.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele przygotowali i utrzymywali wykaz sprzętu stosowanego na wypadek awarii właściwego dla ich działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele, w konsultacji z właściwym organem i korzystając z wymiany wiedzy, informacji i doświadczenia przewidzianej w art. 27 ust. 1, przygotowywali i zmieniali normy i wytyczne dotyczące najlepszych praktyk w odniesieniu do kontroli poważnych zagrożeń podczas projektowania i w całym operacyjnym cyklu działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz aby co najmniej włączali elementy przedstawione w załączniku VI.

8. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg zapewnienia, aby ich polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom, o której mowa w ust. 1, obejmowała również ich instalacje wydobywcze i inne niż wydobywcze poza Unią.

9. W przypadku gdy działanie prowadzone przez operatora lub właściciela stanowi bezpośrednie niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub znacznie zwiększa ryzyko poważnej awarii, państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub właściciel podjął odpowiednie środki, które mogą w razie konieczności objąć zawieszenie danego działania do momentu, gdy dane niebezpieczeństwo lub ryzyko znajdzie się pod odpowiednią kontrolą. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy podejmowane są takie środki, operator lub właściciel – niezwłocznie i nie później niż w terminie 24 godzin po podjęciu tych środków – odpowiednio powiadomili właściwy organ.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby w stosownych przypadkach operatorzy i właściciele podejmowali odpowiednie kroki służące stosowaniu odpowiednich środków lub procedur technicznych, w celu propagowania niezawodności gromadzenia i zapisywania właściwych danych oraz zapobiegania ewentualnym manipulacjom nimi.

Artykuł 20

Działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, prowadzona poza Unią

1. Państwa członkowskie nakładają na przedsiębiorstwa zarejestrowane na ich terytorium i prowadzące – samodzielnie lub za pośrednictwem jednostek zależnych – poza Unią działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich jako koncesjodawcy lub operatorzy, wymóg złożenia im na żądanie sprawozdania na temat okoliczności poważnej awarii, w której miały udział.

2. W żądaniu sprawozdania na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu dane państwo członkowskie określa szczegółowo, jakie

informacje są wymagane. Takie sprawozdania podlegają wymianie zgodnie z art. 27 ust. 1. Państwa członkowskie, które nie mają właściwego organu, ani punktu kontaktowego, przekazują otrzymane sprawozdania Komisji.

Artykuł 21

Zapewnienie zgodności z ramami regulacyjnymi dotyczącymi zapobiegania poważnym awariom

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele działali zgodnie ze środkami ustanowionymi w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń i w planach, o których mowa w powiadomieniu dotyczącym operacji na odwiercie oraz powiadomieniu dotyczącym działalności połączonej, przekazanym odpowiednio na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), h) i i).

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele zapewniali właściwemu organowi lub wszelkim innym osobom działającym pod kierunkiem właściwego organu transport do lub z instalacji lub statku związanego z działalnością związaną z ropą naftową i gazem ziemnym, w tym przewóz ich sprzętu, w rozsądnym terminie, a także zakwaterowanie, wyżywienie i inne świadczenia z zakresu utrzymania w związku z wizytacjami instalacji przeprowadzanymi do celów ułatwienia nadzoru przez właściwy organ, w tym inspekcji, dochodzeń i działań związanych z egzekwowaniem zgodności z niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ opracowywał roczne plany skutecznego nadzoru, w tym inspekcji, w odniesieniu do poważnych zagrożeń, opierając się na zarządzaniu ryzykiem i zwracając szczególną uwagę na zgodność ze sprawozdaniem dotyczącym poważnych zagrożeń i innymi dokumentami przekazywanymi na podstawie art. 11. Skuteczność planów jest regularnie poddawana przeglądowi i właściwy organ podejmuje wszelkie niezbędne środki służące ich usprawnianiu.

Artykuł 22

Poufne zgłaszanie problemów dotyczących bezpieczeństwa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ ustanowił mechanizmy:

a) dotyczące poufnego zgłaszania – z jakiegokolwiek źródła – problemów dotyczących bezpieczeństwa i środowiska odnoszących się do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich; oraz

b) dotyczące badania tych zgłoszeń przy zachowaniu anonimowości poszczególnych osób.

2. Państwa członkowskie nakładają na operatorów i właścicieli wymóg przekazywania szczegółowych informacji o ustaleniach krajowych dotyczących mechanizmów, o których mowa w ust. 1, swoim pracownikom i wykonawcom związanym z daną działalnością oraz ich pracownikom, a także wymóg zapewnienia uwzględnienia informacji o poufnym zgłaszaniu problemów w ramach odpowiednich szkoleń i działań informacyjnych.

ROZDZIAŁ V

PRZEJRZYŚĆ I WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 23

Wymiana informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele dostarczali właściwemu organowi, jako minimum, informacji opisanych w załączniku IX.

2. Komisja określa w drodze aktu wykonawczego wspólny format zgłaszania danych oraz szczegóły informacji, którymi należy się wymieniać. Ten akt wykonawczy przyjmowany jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37 ust. 2.

Artykuł 24

Przejrzystość

1. Państwa członkowskie udostępniają publicznie informacje, o których mowa w załączniku IX.

2. Komisja określa w drodze aktu wykonawczego wspólny format publikacji, który umożliwia łatwe transgraniczne porównywanie danych. Ten akt wykonawczy przyjmowany jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 37 ust. 2. Wspólny format publikacji umożliwia rzetelne porównywanie krajowych praktyk na podstawie niniejszego artykułu i art. 25.

Artykuł 25

Sprawozdawczość dotycząca skutków dla bezpieczeństwa i środowiska

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczne sprawozdanie zawierające informacje określone w załączniku IX pkt 3.

2. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za wymianę informacji na podstawie art. 23 oraz za publikację informacji na podstawie art. 24.

3. Komisja publikuje roczne sprawozdanie oparte na informacjach zgłaszanych jej przez państwa członkowskie na podstawie ust. 1.

Artykuł 26

Prowadzenie dochodzenia po poważnej awarii

1. Państwa członkowskie wszczynają szczegółowe dochodzenia dotyczące poważnych awarii występujących na obszarze podlegającym ich jurysdykcji.

2. Podsumowanie ustaleń dokonanych na podstawie ust. 1 udostępnia się Komisji w momencie zamknięcia dochodzenia

albo w momencie zakończenia postępowania prawnego, stosownie do przypadku. Państwa członkowskie udostępniają publicznie jawną wersję ustaleń.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w następstwie dochodzeń na podstawie ust. 1 właściwy organ wdrażał wszelkie zalecenia dochodzenia, w odniesieniu do których jest on uprawniony do działania.

ROZDZIAŁ VI

WSPÓŁPRACA

Artykuł 27

Współpraca między państwami członkowskimi

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwy organ regularnie wymieniał się wiedzą, informacjami i doświadczeniem z innymi właściwymi organami, między innymi za pośrednictwem unijnej grupy organów ds. wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich (EUOAG), oraz aby uczestniczył on w konsultacjach dotyczących stosowania odpowiednich przepisów krajowych i unijnych, prowadzonych z branżą, z innymi zainteresowanymi stronami oraz z Komisją.

W przypadku państw członkowskich, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, otrzymują punkty kontaktowe wyznaczone na podstawie art. 32 ust. 1.

2. Wiedza, informacje i doświadczenia wymieniane na podstawie ust. 1 dotyczą w szczególności funkcjonowania środków zarządzania ryzykiem, zapobiegania poważnym awariom, weryfikacji zgodności oraz reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich prowadzonej w Unii, a także, w stosownych przypadkach, poza Unią.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego właściwy organ uczestniczył w ustalaniu jasnych wspólnych priorytetów w zakresie przygotowywania i aktualizowania norm i wytycznych, tak aby określić najlepsze praktyki w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ułatwić ich wdrażanie i spójne stosowanie.

4. Do dnia 19 lipca 2014 r. Komisja przedstawi państwom członkowskim sprawozdanie na temat odpowiedniości krajowych zasobów ekspertów do celów zgodności z funkcjami regulacyjnymi na podstawie niniejszej dyrektywy; sprawozdanie to będzie zawierać w razie konieczności propozycje dotyczące zapewnienia, by wszystkie państwa członkowskie miały dostęp do odpowiednich zasobów ekspertów.

5. Do dnia 19 lipca 2016 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o środkach krajowych, którymi dysponują, dotyczących dostępu do zasobów wiedzy, aktywów i ekspertów, w tym formalnych porozumieniach na podstawie art. 8 ust. 6.

ROZDZIAŁ VII

GOTOWOŚĆ I REAGOWANIE W PRZYPADKU AWARII

Artykuł 28

Wymogi dotyczące wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, które mają być opracowane przez operatora lub właściciela zgodnie z art. 14 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g), były:

- a) uruchamiane bezzwłocznie w reakcji na każdą poważną awarię lub sytuację, w której istnieje bezpośrednie ryzyko wystąpienia poważnej awarii; oraz
- b) spójne z zewnętrznym planem reagowania w przypadku awarii, o którym mowa w art. 29.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator i właściciel utrzymywali sprzęt i wiedzę fachową właściwe dla wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w celu zapewnienia dostępności tego sprzętu i wiedzy fachowej w każdym momencie i udostępnienia ich w razie konieczności organom odpowiedzialnym za wykonanie zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w państwie członkowskim, w którym ma zastosowanie wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii.

3. Wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii sporządza się zgodnie z załącznikiem I część 10 i aktualizuje się go w wyniku każdej istotnej zmiany w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń lub w powiadomieniach przekazywanych na podstawie art. 11. Wszelkie takie aktualizacje przekazuje się właściwemu organowi na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g) i powiadamia o nich odpowiedni organ lub odpowiednie organy odpowiedzialne za przygotowanie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii dotyczących danego obszaru.

4. Wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii jest łączony z innymi środkami dotyczącymi ochrony pracowników i ratowania ich z zagrożonej instalacji, tak aby zapewnić bezpieczeństwo i ratunek jak największej liczbie osób.

Artykuł 29

Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii i gotowość na wypadek awarii

1. Państwa członkowskie opracowują zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii uwzględniające wszystkie instalacje związane ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich lub połączoną infrastrukturę, a także potencjalnie dotknięte obszary leżące w ich jurysdykcji. Państwa członkowskie określają rolę i zobowiązanie finansowe koncesjodawców i operatorów w zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii.

2. Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii są opracowywane przez państwa członkowskie we współpracy z odpowiednimi operatorami i właścicielami i, w stosownych

przypadkach, z koncesjodawcami i właściwym organem oraz uwzględniają najbardziej aktualną wersję wewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii istniejących lub planowanych instalacji lub połączonej infrastruktury na obszarze objętym zewnętrznym planem reagowania w przypadku awarii.

3. Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii opracowuje się zgodnie z załącznikiem VII oraz udostępnia się je Komisji, innym potencjalnie narażonym państwom członkowskim oraz społeczeństwu. Udostępniając swoje zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii, państwa członkowskie zapewniają, aby ujawnione informacje nie stwarzały ryzyka dla bezpieczeństwa i ochrony instalacji związanych ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz ich eksploatacji ani nie szkodziły interesom gospodarczym państw członkowskich lub osobistemu bezpieczeństwu i dobrostanowi urzędników państw członkowskich.

4. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu osiągnięcia wysokiego poziomu kompatybilności i interoperacyjności sprzętu i wiedzy wykorzystywanych na wypadek awarii we wszystkich państwach członkowskich w danym regionie geograficznym, a w stosownych przypadkach również poza takim regionem. Państwa członkowskie zachęcają branżę do opracowywania sprzętu i zleconych usług wykorzystywanych w przypadku awarii, które są kompatybilne i interoperacyjne w całym regionie geograficznym.

5. Państwa członkowskie prowadzą rejestry sprzętu i usług wykorzystywanych na wypadek awarii zgodnie z załącznikiem VIII pkt 1. Rejestry te udostępnia się innym potencjalnie narażonym państwom członkowskim i Komisji oraz, na zasadzie wzajemności, sąsiadującym państwom trzecim.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele regularnie sprawdzali swoją gotowość do skutecznego działania w razie poważnych awarii w ścisłej współpracy z odpowiednimi organami państw członkowskich.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy lub, w stosownych przypadkach, punkty kontaktowe opracowały scenariusze współpracy na wypadek awarii. Scenariusze te są regularnie oceniane i aktualizowane w razie konieczności.

Artykuł 30

Reagowanie w przypadku awarii

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operator lub, w stosownych przypadkach, właściciel powiadamiali bezzwłocznie odpowiednie organy o poważnej awarii lub sytuacji, w której występuje bezpośrednie ryzyko poważnej awarii. To powiadomienie opisuje okoliczności, w tym, w miarę możliwości, źródło, możliwe skutki dla środowiska i potencjalne poważne skutki.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w razie poważnej awarii operator lub właściciel podejmowali wszelkie odpowiednie środki służące przeciwdziałaniu nasileniu oraz ograniczeniu skutków awarii. Odpowiednie organy państw członkowskich mogą pomagać operatorowi lub właścicielowi, w tym dostarczać im dodatkowe zasoby.

3. W trakcie reagowania w przypadku awarii państwo członkowskie gromadzi informacje niezbędne do szczegółowego dochodzenia na podstawie art. 26 ust. 1.

ROZDZIAŁ VIII

SKUTKI TRANSGRANICZNE

Artykuł 31

Transgraniczna gotowość i transgraniczne reagowanie w przypadku awarii w państwach członkowskich, pod których jurysdykcją prowadzona jest działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że poważne zagrożenie odnoszące się do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, która ma być prowadzona pod jego jurysdykcją, może mieć znaczne skutki dla środowiska w innym państwie członkowskim, przekazuje przed rozpoczęciem działalności odpowiednie informacje potencjalnie narażonemu państwu członkowskiemu i dąży, wraz z tym państwem członkowskim, do przyjęcia środków zapobiegających powstaniu szkód.

Państwa członkowskie, które uważają, że są potencjalnie narażone, mogą zwrócić się do państwa członkowskiego, pod którego jurysdykcją ma być prowadzona dana działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, o przekazanie im wszystkich odpowiednich informacji. Te państwa członkowskie mogą wspólnie ocenić skuteczność środków, bez uszczerbku dla wykonywania funkcji regulacyjnych przez właściwy organ, do którego kompetencji należy dana działalność, na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a), b) i c).

2. Poważne zagrożenia stwierdzone na podstawie ust. 1 są uwzględniane w wewnętrznych i zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii, aby ułatwić wspólne skuteczne reagowanie w razie poważnej awarii.

3. W przypadku gdy istnieje ryzyko, że przewidywane transgraniczne skutki poważnych awarii dotkną państwa trzecie, państwa członkowskie udostępniają, na zasadzie wzajemności, informacje państwom trzecim.

4. Państwa członkowskie koordynują między sobą środki dotyczące obszarów położonych poza Unii, tak aby zapobiec potencjalnym negatywnym skutkom działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.

5. Państwa członkowskie regularnie sprawdzają swoją gotowość do skutecznego reagowania w razie awarii we współpracy z potencjalnie narażonymi państwami członkowskimi, właściwymi agencjami unijnymi i, na zasadzie wzajemności, potencjalnie narażonymi państwami trzecimi. Komisja może włączyć się do realizacji działań mających na celu sprawdzenie transgranicznych mechanizmów działania na wypadek awarii.

6. W razie poważnej awarii lub bezpośredniego zagrożenia poważną awarią, który ma lub może mieć skutki transgraniczne, państwo członkowskie, pod którego jurysdykcją wystąpiła ta sytuacja, bezzwłocznie powiadamia Komisję i te państwa członkowskie lub państwa trzecie, na które może mieć wpływ ta sytuacja, i nieprzerwanie dostarcza informacji właściwych do podjęcia skutecznej reakcji w przypadku awarii.

Artykuł 32

Transgraniczna gotowość i transgraniczne reagowanie w przypadku awarii w państwach członkowskich, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich

1. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, wyznaczają punkt kontaktowy do celów wymiany informacji z odpowiednimi przyległymi państwami członkowskimi.

2. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, stosują art. 29 ust. 4 i 7, tak aby zapewnić, by w razie gdyby zostały narażone na skutki poważnej awarii, dysponowały odpowiednią zdolnością reagowania.

3. Państwa członkowskie, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, koordynują swoje krajowe planowanie awaryjne w odniesieniu do środowiska morskiego z innymi odpowiednimi państwami członkowskimi w zakresie, jaki jest niezbędny do zapewnienia najskuteczniejszego reagowania w przypadku poważnej awarii.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie, pod którego jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, jest narażone na skutki poważnej awarii, państwo to:

- a) podejmuje wszelkie odpowiednie środki zgodnie z krajowym planowaniem awaryjnym, o którym mowa w ust. 3;
- b) zapewnia, aby informacje, które są pod jego kontrolą i są dostępne w ramach jego jurysdykcji oraz które mogą mieć znaczenie dla pełnego dochodzenia w sprawie poważnej awarii, były przekazywane lub udostępniane na wniosek państwu członkowskiemu prowadzącemu dochodzenie na podstawie art. 26.

Artykuł 33

Skoordynowane podejście do zapewnienia bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na szczeblu międzynarodowym

1. Komisja, w ścisłej współpracy z państwem członkowskim i bez uszczerbku dla odpowiednich umów międzynarodowych, wspiera współpracę z państwami trzecimi, które prowadzą działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w tych samych regionach morskich co państwa członkowskie.

2. Komisja ułatwia wymianę informacji między państwami członkowskimi, w których prowadzona jest działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, a przyległymi państwami trzecimi prowadzącymi podobną działalność, tak aby wspierać środki zapobiegawcze i regionalne plany reagowania w przypadku awarii.

3. Komisja wspiera wprowadzanie wysokich norm bezpieczeństwa w działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich na szczeblu międzynarodowym przez działania na właściwych forach globalnych i regionalnych, w tym na forach poświęconych wodom arktycznym.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 34

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach do dnia 19 lipca 2015 r. i niezwłocznie informują ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 35

Uprawnienia przekazane Komisji

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 36 w celu dostosowania załączników I, II, VI i VII, aby włączyć dodatkowe informacje, które mogą stać się niezbędne w świetle postępu technicznego. Takie dostosowania nie skutkują istotnymi zmianami obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35, na okres pięciu lat od dnia 18 lipca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż cztery miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 35, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 35 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem

tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 37

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 38

Zmiana dyrektywy 2004/35/WE

1. Art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/35/WE otrzymuje brzmienie:

„b) szkody wyrządzone w wodach, które stanowią dowolną szkodę mającą znaczący negatywny wpływ na:

(i) stan ekologiczny, chemiczny lub ilościowy lub potencjał ekologiczny, określony w dyrektywie 2000/60/WE, danych wód, z wyjątkiem negatywnego wpływu, do którego odnosi się art. 4 ust. 7 wspomnianej dyrektywy; lub

(ii) stan środowiska danych wód morskich, określony w dyrektywie 2008/56/WE, w zakresie, w jakim dane aspekty stanu środowiska morskiego nie są już uwzględnione w ramach dyrektywy 2000/60/WE;”.

2. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania ust. 1 w terminie do dnia 19 lipca 2015 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 39

Sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady

1. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przekaze Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności finansowych instrumentów zabezpieczających oraz na temat rozpatrywania roszczeń o odszkodowania i dołączy w stosownych przypadkach wnioski.

2. Do dnia 19 lipca 2015 r. Komisja przekaze Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat oceny skuteczności systemów odpowiedzialności w Unii w odniesieniu do szkód spowodowanych przez działalność związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich. Sprawozdanie to będzie zawierać ocenę stosowności poszerzenia przepisów dotyczących odpowiedzialności. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołączone zostaną wnioski.

3. Komisja przeanalizuje, czy stosowne jest objęcie pewnych działań prowadzących do poważnej awarii zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne⁽¹⁾. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat swych ustaleń, w stosownych przypadkach wraz z wnioskami ustawodawczymi, z zastrzeżeniem udostępnienia przez państwa członkowskie stosownych informacji.

Artykuł 40

Sprawozdanie i przegląd

1. Nie później niż dnia 19 lipca 2019 r. Komisja, uwzględniając odpowiednio działania i doświadczenia właściwych organów, oceni doświadczenia w zakresie wdrażania niniejszej dyrektywy.

2. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników tej oceny. Sprawozdanie to obejmie wszelkie właściwe wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 41

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 19 lipca 2015 r.

Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem ust. 5 państwa członkowskie, które mają dostęp do morza, pod których jurysdykcją nie jest prowadzona działalność związana ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich i które nie planują udzielania koncesji na taką działalność, informują o tym Komisję i są zobowiązane do wprowadzenia w życie do dnia 19 lipca 2015 r. tylko tych środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20, 32 i 34. Te państwa członkowskie nie mogą udzielać koncesji na taką działalność, dopóki nie dokonają transpozycji i nie wdrożą pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy i nie poinformują o tym Komisji.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem ust. 5, środki państwa członkowskie są zobowiązane do wprowadzenia w życie do dnia 19 lipca 2015 r. tylko tych środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20.

5. W przypadku gdy dnia 18 lipca 2013 r. żadne przedsiębiorstwo prowadzące działalność objętą zakresem stosowania art. 20 nie jest zarejestrowane w danym państwie członkowskim, do którego odnosi się ust. 3 lub 4, to państwo członkowskie jest zobowiązane do wprowadzenia w życie środków, które są konieczne do zapewnienia zgodności z art. 20 w terminie 12 miesięcy po jakiegokolwiek późniejszej rejestracji takiego przedsiębiorstwa w tym państwie członkowskim lub do dnia 19 lipca 2015 r., w zależności od tego, co nastąpi później.

Artykuł 42

Przepisy przejściowe

1. W odniesieniu do właścicieli, operatorów planowanych instalacji wydobywczych i operatorów planujących lub prowadzących operacje na odwiercie państwa członkowskie zaczynają stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte na podstawie art. 41 do dnia 19 lipca 2016 r.

2. W odniesieniu do istniejących instalacji państwa członkowskie zaczynają stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte na mocy art. 41 od daty planowanego regulacyjnego przeglądu dokumentacji dotyczącej oceny ryzyka, ale nie później niż do dnia 19 lipca 2018 r.

Artykuł 43

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 44

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

ZAŁĄCZNIK I

Informacje, które mają zostać włączone do dokumentów przekazywanych właściwemu organowi na mocy art. 11**1. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM PROJEKTU LUB W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM PRZENIESIENIA INSTALACJI WYDOBYWCZEJ**

Powiadomienie dotyczące projektu oraz powiadomienie dotyczące przeniesienia instalacji wydobywczej, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. c) i j), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora instalacji;
- 2) opis procesu projektowanej działalności wydobywczej i systemów wydobywczych, od opracowania wstępnych rozwiązań po dostarczenie projektu lub wybór istniejącej instalacji, a także wykorzystanych norm oraz rozwiązań projektowych dotyczących tego procesu;
- 3) opis wybranego rozwiązania projektowego w powiązaniu ze scenariuszami dotyczącymi poważnych zagrożeń dla danej instalacji i jej lokalizacji, a także opis podstawowych elementów kontroli ryzyka;
- 4) potwierdzenie, że wybrane rozwiązanie przyczynia się do ograniczenia ryzyka poważnych zagrożeń do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 5) opis instalacji i warunków panujących w przewidywanej lokalizacji;
- 6) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i zakotwiczenie sąsiadujących instalacji;
- 7) opis rodzajów działań, jakie mają być przeprowadzone w związku z poważnymi zagrożeniami;
- 8) ogólny opis systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, dzięki któremu zapewniona ma być efektywność planowanych środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych awarii;
- 9) opis systemów niezależnej weryfikacji i wstępny wykaz elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz ich wymaganych wyników;
- 10) w przypadku gdy istniejąca instalacja wydobywcza ma zostać przeniesiona w nowe miejsce, tak aby służyła do prowadzenia innej działalności wydobywczej – uzasadnienie wskazujące, że dana instalacja jest odpowiednia dla proponowanej działalności wydobywczej;
- 11) w przypadku gdy instalacja inna niż wydobywcza ma zostać przekształcona w celu używania jako instalacja wydobywcza – uzasadnienie wskazujące, że dana instalacja jest odpowiednia do takiego przekształcenia.

2. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROZEŃ W ZWIĄZKU Z EKSPLOATACJĄ INSTALACJI WYDOBYWCZEJ

Sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej, które mają być sporządzone zgodnie z art. 12 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) opis, w jaki sposób uwzględniono odpowiedzi właściwego organu na powiadomienie dotyczące projektu;
- 2) nazwa i adres operatora instalacji;
- 3) podsumowanie każdego udziału pracowników w przygotowaniu sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 4) opis instalacji i wszelkich powiązań z innymi instalacjami lub połączoną infrastrukturą, w tym odwiertami;
- 5) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, w tym wszelkie ograniczenia środowiskowe, meteorologiczne i wynikające z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także potwierdzenie, że środki kontroli, w tym powiązane elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska, są odpowiednie do tego, aby ograniczyć ryzyko wystąpienia poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia; potwierdzenie to obejmuje ocenę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej;

- 6) opis planowanych rodzajów działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, a także maksymalna liczba osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
  - 7) opis wyposażenia i ustaleń zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed zdarzeniem związanym z poważną awarią w jej początkowej fazie;
  - 8) opis ustaleń obejmujących ochronę osób przebywających na instalacji przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznego opuszczenia instalacji, ewakuacji i ratunku, a także ustaleń dotyczących utrzymania działania systemów zabezpieczających mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;
  - 9) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
  - 10) informacje dotyczące systemu operatora w zakresie zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, które są właściwe dla instalacji wydobywczej;
  - 11) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis;
  - 12) opis systemu niezależnej weryfikacji;
  - 13) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
  - 14) informacje istotne w kontekście innych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie uzyskane na mocy wymogów w zakresie zapobiegania poważnym awariom określonych w dyrektywie 92/91/EWG;
  - 15) w odniesieniu do działalności, która ma być prowadzona z instalacji, wszelkie informacje odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska, właściwe w związku z innymi wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie i uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE;
  - 16) ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, wynikających z uwolnienia substancji zanieczyszczających do otoczenia w związku z poważną awarią, oraz opis technicznych i nietechnicznych środków przewidzianych do celów zapobiegania tym skutkom oraz ich ograniczania i niwelowania, w tym monitorowania.
3. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROŻEN W ODNIESIENIU DO INSTALACJI INNEJ NIŻ WYDOBYWCZA

Sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń w odniesieniu do instalacji innej niż wydobywcza, które mają być sporządzone zgodnie z art. 13 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. e), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres właściciela;
- 2) podsumowanie udziału pracowników w przygotowaniu sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 3) opis instalacji, a w przypadku instalacji ruchomej szczegółowe opis sposobów przemieszczania jej pomiędzy lokalizacjami i systemu jej posadawiania w stałej pozycji;
- 4) opis rodzajów działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, jakie można prowadzić na instalacji, a także maksymalna liczba osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
- 5) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, w tym wszelkie ograniczenia środowiskowe, meteorologiczne i wynikające z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także potwierdzenie, że środki kontroli, w tym powiązane elementy kluczowe dla bezpieczeństwa i środowiska, są odpowiednie do tego, aby ograniczyć ryzyko poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia; potwierdzenie to obejmuje ocenę skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej;
- 6) opis obiektu i ustaleń zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed poważną awarią;
- 7) opis ustaleń obejmujących ochronę osób przebywających na instalacji przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznego wyjścia, ewakuacji i ratunku, a także ustaleń dotyczących utrzymania działania systemów kontroli mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;

- 8) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
- 9) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia w odniesieniu do wszystkich operacji, jakie instalacja może prowadzić, oraz potwierdzenie, że ograniczono ryzyko poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 10) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i cumowiska sąsiadujących instalacji;
- 11) informacje dotyczące systemu zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem, który jest właściwy dla instalacji innej niż wydobywca;
- 12) wewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii lub jego odpowiedni opis;
- 13) opis systemu niezależnej weryfikacji;
- 14) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
- 15) w odniesieniu do działalności, która ma być prowadzona z instalacji, wszelkie informacje uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska, właściwe w związku z innymi wymogami określonymi na w niniejszej dyrektywie;
- 16) ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, wynikających z wycieku substancji zanieczyszczających do otoczenia w związku z poważną awarią, oraz opis technicznych i nietechnicznych środków przewidzianych do celów zapobiegania tym skutkom oraz ich ograniczania i niwelowania, w tym monitorowania.

4. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM OPERACJI NA ODWIERCIE

Powiadomienia dotyczące operacji na odwiercie, które mają być sporządzone zgodnie z art. 15 i przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. h), zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora odwiertu;
- 2) nazwa instalacji, która zostanie wykorzystana, oraz nazwa i adres właściciela, lub, w przypadku instalacji wydobywczej – podwykonawcy prowadzącego operacje na odwiercie;
- 3) szczegółowe informacje identyfikujące odwiert, a także informacje na temat wszelkich powiązań z instalacjami i połączoną infrastrukturą;
- 4) informacje na temat programu prac związanych z odwiertem, w tym o okresie jego funkcjonowania, szczegółach i weryfikacji zabezpieczeń przed utratą kontroli nad odwiertem (sprzęt, płyny wiertnicze i cement itp.), kontroli kierunku wiercenia, a także ograniczeń dotyczących bezpieczeństwa działań, zgodnie z zarządzeniem ryzykiem;
- 5) w przypadku istniejących odwiertów, informacje dotyczące historii i jego stanu technicznego;
- 6) wszelkie informacje dotyczące sprzętu zabezpieczającego, który ma być zastosowany, a nie został opisany w aktualnym sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń w odniesieniu do danej instalacji;
- 7) ocena ryzyka zawierająca opis:
  - a) szczególnych zagrożeń związanych z operacją na odwiercie, w tym wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności;
  - b) zagrożeń podpowierzchniowych;
  - c) wszelkiej działalności na powierzchni lub pod powierzchnią wody, która to działalność potencjalnie wiąże się jednocześnie z poważnymi zagrożeniami;
  - d) odpowiednich środków kontroli;

- 8) opis konfiguracji odwiertu na koniec działalności, tj. to, czy jest on trwale lub tymczasowo wyłączony; oraz czy w odwiercie został umieszczony sprzęt wydobywczy do celów przyszłego wykorzystania;
- 9) w razie zmiany złożonego wcześniej powiadomienia dotyczącego operacji na odwiercie, szczegółowe informacje wystarczające do pełnej aktualizacji powiadomienia;
- 10) jeżeli odwiert ma być budowany, modyfikowany lub utrzymywany za pomocą instalacji innej niż wydobywca, następujące informacje dodatkowe:
  - a) opis wszelkich ograniczeń środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także ustaleń dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i cumowiska sąsiadujących instalacji;
  - b) opis warunkach środowiskowych, które uwzględniono w wewnętrznym planie reagowania w przypadku awarii dotyczącym instalacji;
  - c) opis ustaleń dotyczących reagowania w przypadku awarii, w tym ustaleń dotyczących reagowania w przypadku incydentu środowiskowego, które nie zostały opisane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń; oraz
  - d) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania operatorem odwiertu i właścicielem w celu zapewnienia skutecznej kontroli poważnych zagrożeń w każdym momencie;
- 11) sprawozdanie zawierające spostrzeżenia w wyniku niezależnego badania odwiertu, w tym oświadczenie operatora odwiertu – po analizie sprawozdania i spostrzeżeń w wyniku niezależnego badania odwiertu dokonanej przez niezależnego weryfikatora – że zarządzanie ryzykiem odnoszące się do projektu odwiertu i zabezpieczeń chroniących przed utratą kontroli nad odwiertem jest odpowiednie w odniesieniu do wszystkich przewidywanych warunków i okoliczności;
- 12) informacje istotne w kontekście niniejszej dyrektywy uzyskane zgodnie z wymogami w zakresie zapobiegania poważnym awariom określonymi w dyrektywie 92/91/EWG;
- 13) w odniesieniu do operacji na odwiercie, która ma być prowadzona, wszelkie informacje istotne w kontekście innych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie i uzyskane na podstawie dyrektywy 2011/92/UE odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom skutkującym znacznymi lub poważnymi szkodami dla środowiska.

5. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE, ODNOSZĄCE SIĘ DO SYSTEMU WERYFIKACJI

Opisy, które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do systemu niezależnej weryfikacji, który ma być ustalony na podstawie art. 17 ust. 1, obejmują:

- a) oświadczenie operatora lub właściciela, sporządzone po analizie sprawozdania niezależnego weryfikatora, że rejestr elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i system ich utrzymania określone w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń są lub będą odpowiednie;
- b) opis systemu weryfikacji, w tym opis wyboru niezależnych weryfikatorów, oraz sposobów weryfikacji dobrego stanu i sprawności technicznej elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz każdego określonego obiektu w ramach systemu;
- c) opis sposobów weryfikacji, o których mowa w lit. b), obejmujących szczegółowe informacje o zasadach, które będą stosowane do celów pełnienia funkcji w ramach systemu oraz zapewnienia kontroli systemu w całym cyklu życia instalacji:
  - (i) kontrolę i testy elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska przeprowadzone przez niezależnych i kompetentnych weryfikatorów;
  - (ii) ocenę projektu, normy, certyfikacji lub innego systemu potwierdzenia zgodności elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska;
  - (iii) analizę prowadzonych prac;
  - (iv) zgłaszanie wszelkich przypadków braku zgodności;
  - (v) działania naprawcze podejmowane przez operatora lub właściciela.

6. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO ISTOTNEJ ZMIANY INSTALACJI, W TYM USUNIĘCIA STAŁEJ INSTALACJI

W przypadku gdy mają być wprowadzone istotne zmiany instalacji, o których mowa w art. 12 ust. 5 i art. 13 ust. 4, zmienione sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń, uwzględniające te istotne zmiany, które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. f), zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora lub właściciela;
- 2) podsumowanie wszelkiego udziału pracowników w przygotowaniu zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
- 3) szczegółowe informacje umożliwiające pełną aktualizację złożonego wcześniej sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń i powiązanego z nim wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do danej instalacji, a także potwierdzenie, że ryzyko poważnych zagrożeń ograniczono do poziomu możliwego do przyjęcia;
- 4) w razie likwidacji stałej instalacji wydobywczej:
  - a) sposoby izolowania wszystkich substancji niebezpiecznych, a w przypadku odwiertów przyłączonych do instalacji – sposoby ich trwałego szczelnego odłączenia od instalacji i od środowiska;
  - b) opis ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń dla pracowników i środowiska związanych z likwidacją instalacji, całkowita liczba zagrożonej ludności oraz sposoby kontroli ryzyka;
  - c) ustalenia dotyczące reagowania w przypadku awarii mające na celu bezpieczną ewakuację i ratunek personelu, a także utrzymanie systemów kontroli służących zapobieganiu poważnym awariom, które mogą spowodować szkody dla środowiska.

7. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W POWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM DZIAŁALNOŚCI POŁĄCZONEJ

Powiadomienie dotyczące działalności połączonej sporządzone zgodnie z art. 16 i które ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. i), zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora przekazującego powiadomienie;
- 2) jeśli w działalności połączonej uczestniczą inni operatorzy lub właściciele, ich nazwy i adresy, wraz z potwierdzeniem ich zgody na treść powiadomienia;
- 3) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania instalacjami uczestniczącymi w działalności połączonej mającej na celu zmniejszenie ryzyka poważnej awarii do poziomu możliwego do przyjęcia, mający formę harmonogramu alokacji zadań zatwierdzonego przez wszystkie podmioty uczestniczące w jego sporządzeniu;
- 4) opis sprzętu, który ma być używany w związku z działalnością połączoną, lecz który nie został opisany w aktualnym sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń w odniesieniu do wszelkich instalacji mających uczestniczyć w działalności połączonej;
- 5) podsumowanie oceny ryzyka przeprowadzonej przez wszystkich operatorów i właścicieli mających uczestniczyć w działalności połączonej, zawierające:
  - a) opis wszelkich działań prowadzonych w ramach działalności połączonej, które mogą wiązać się z zagrożeniem mogącym spowodować poważną awarię na instalacji lub wypadek związany z jej działalnością;
  - b) opis wszelkich środków kontroli ryzyka wprowadzonych w wyniku oceny ryzyka;
- 6) opis działalności połączonej i program prac.

8. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO POLITYKI KORPORACYJNEJ W ZAKRESIE ZAPOBIEGANIA POWAŻNYM AWARIOM

Polityka korporacyjna w zakresie kontroli poważnych awarii przygotowana zgodnie z art. 19 ust. 1 i która ma być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a), obejmuje między innymi:

- 1) odpowiedzialność na poziomie zarządu przedsiębiorstwa za ciągłe zapewnianie, by polityka korporacyjna w zakresie zapobiegania poważnym awariom była odpowiednia, realizowana i działała zgodnie z planami;
- 2) środki rozwoju i utrzymania wyraźnej kultury bezpieczeństwa zapewniającej wysokie prawdopodobieństwo ciągłej bezpiecznej działalności;

- 3) zakres i intensywność audytów procesów;
  - 4) środki nagradzania i doceniania pożądaných zachowań;
  - 5) ocena możliwości i celów przedsiębiorstwa;
  - 6) środki utrzymania norm ochrony bezpieczeństwa i środowiska jako jedną z kluczowych wartości korporacyjnych;
  - 7) formalne systemy zarządzania i kontroli obejmujące członków zarządu i kadre kierowniczą wyższego szczebla w przedsiębiorstwie;
  - 8) podejście do kompetencji na wszystkich szczeblach przedsiębiorstwa;
  - 9) zakres, w jakim elementy zawarte w pkt 1–8 są stosowane w odniesieniu do działalności związanej ze złożami ropy naftowej na obszarach morskich prowadzonej poza Unią przez przedsiębiorstwo.
9. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W ODNIESIENIU DO SYSTEMU ZARZĄDZANIA BEZPIECZEŃSTWEM I ŚRODOWISKIEM

System zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem opracowany zgodnie z art. 19 ust. 3 i który ma być przekazany na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b), zawiera między innymi:

- 1) strukturę organizacyjną oraz role i obowiązki pracowników;
  - 2) identyfikację i ocenę poważnych zagrożeń, jak również prawdopodobieństwo ich wystąpienia i ich potencjalne skutki;
  - 3) włączenie aspektów środowiskowych do oceny ryzyka wystąpienia poważnej awarii w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń;
  - 4) mechanizmy kontroli poważnych zagrożeń w czasie normalnej działalności;
  - 5) zarządzanie zmianami;
  - 6) planowanie i mechanizmy reagowania w przypadku awarii;
  - 7) ograniczenie szkód dla środowiska;
  - 8) monitorowanie wyników;
  - 9) ustalenia dotyczące audytów i przeglądów; oraz
  - 10) wdrożone środki w zakresie uczestnictwa w konsultacjach trójstronnych oraz sposoby realizacji działań wynikających z tych konsultacji.
10. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE W WEWNĘTRZNYM PLANIE REAGOWANIA W PRZYPADKU AWARII

Wewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii sporządzone zgodnie z art. 14 i które mają być przekazane na podstawie art. 11 ust. 1 lit. g), zawierają między innymi:

- 1) imiona i nazwiska oraz stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur reagowania w przypadku awarii oraz osoby kierujące wewnętrznym reagowaniem w przypadku awarii;
- 2) imię i nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za kontakty z organem lub organami odpowiedzialnymi za zewnętrzny plan reagowania w przypadku awarii;
- 3) opis wszystkich przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które mogą spowodować poważną awarię, opisanych w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, do którego załączony jest plan;
- 4) opis działań, jakie zostaną podjęte w celu kontrolowania warunków lub zdarzeń, które mogą spowodować poważną awarię, oraz w celu ograniczenia ich skutków;
- 5) opis dostępnego sprzętu i dostępnych zasobów, w tym w odniesieniu do zatrzymywania wszelkich ewentualnych wycieków;

- 6) ustalenia mające na celu ograniczenie ryzyka dla osób przebywających na instalacji i dla środowiska, w tym dotyczące sposobu nadawania sygnałów ostrzegawczych, a także działania, jakie osoby te mają podjąć po nadaniu sygnału ostrzegawczego;
  - 7) w przypadku działalności połączonej – ustalenia dotyczące koordynacji wyjścia, ewakuacji i ratunku między danymi instalacjami, tak aby zagwarantować duże szanse przeżycia osób przebywających na tych instalacjach podczas poważnej awarii;
  - 8) oszacowanie skuteczności reagowania w przypadku wycieku ropy naftowej. Warunki środowiskowe, które mają być uwzględnione w tej analizie, obejmują:
    - (i) pogodę, w tym wiatr, widoczność, opady i temperaturę;
    - (ii) stany morza, przyływy i prądy;
    - (iii) obecność lodu i odpadów;
    - (iv) długość dnia; oraz
    - (v) inne znane warunki środowiska, które mogą wpływać na skuteczność sprzętu służącego do reagowania w przypadku awarii lub ogólną skuteczność nakładu wysiłków podejmowanych w ramach reakcji;
  - 9) ustalenia dotyczące przekazania wczesnego sygnału ostrzegawczego o poważnej awarii organowi lub organom odpowiedzialnym za uruchomienie zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii, rodzaj informacji, które są zawarte we wczesnym sygnale ostrzegawczym, a także ustalenia gwarantujące przekazanie bardziej szczegółowych informacji, gdy staną się one dostępne;
  - 10) ustalenia dotyczące szkoleń pracowników w zakresie obowiązków, jakie mają oni pełnić, oraz w razie potrzeby ustalenia dotyczące koordynacji tych szkoleń z podmiotami odpowiedzialnymi za zewnętrzne działania na wypadek awarii;
  - 11) ustalenia dotyczące koordynacji wewnętrznej reakcji w przypadku awarii z zewnętrzną reakcją w przypadku awarii;
  - 12) dowód uprzedniej oceny wszelkich substancji chemicznych używanych jako środki dyspergujące, która została przeprowadzona, aby zminimalizować wpływ na zdrowie publiczne i dalsze szkody dla środowiska.
-

ZAŁĄCZNIK II

Sprawozdania z operacji na odwiercie, które mają być przekazane na podstawie art. 15 ust. 4

Sprawozdania, które mają być przekazane właściwemu organowi na podstawie art. 15 ust. 4, zawierają przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora odwiertu;
  - 2) nazwa instalacji oraz nazwa i adres operatora lub właściciela;
  - 3) szczegółowe informacje identyfikujące odwiert, a także informacje na temat wszelkich powiązań z instalacjami lub połączoną infrastrukturą;
  - 4) podsumowanie operacji przeprowadzonych od rozpoczęcia operacji lub od czasu sporządzenia poprzedniego sprawozdania;
  - 5) średnica oraz zmierzona rzeczywista głębokość pionowa:
    - a) każdego wykonanego odwiertu; oraz
    - b) każdej zainstalowanej obudowy;
  - 6) gęstość płuczki wiertniczej w momencie sporządzania sprawozdania; oraz
  - 7) w przypadku operacji na istniejącym odwiercie – jego obecny stan eksploatacyjny.
-

ZAŁĄCZNIK III

Przepisy odnoszące się do wyznaczania i funkcjonowania właściwego organu na podstawie art. 8 i 9

1. PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

- 1) W celu wyznaczenia właściwego organu odpowiedzialnego za obowiązki określone w art. 8 państwa członkowskie jako minimum podejmują następujące czynności:
  - a) dokonują ustaleń organizacyjnych umożliwiających skuteczne wykonywanie zadań przypisanych właściwemu organowi w niniejszej dyrektywie, w tym ustaleń dotyczących regulacji kwestii bezpieczeństwa i ochrony środowiska w wyważony sposób;
  - b) opracowują oświadczenie w sprawie polityki opisujące cele nadzoru i egzekwowania przepisów, a także obowiązków właściwego organu w zakresie osiągnięcia przejrzystości, spójności, proporcjonalności i obiektywizmu w prowadzonej przez niego działalności regulacyjnej dotyczącej działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich.
- 2) Aby zapewnić realizację ustaleń w pkt 1, państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania, które obejmują:
  - a) finansowanie wystarczającej wiedzy specjalistycznej dostępnej wewnątrz lub na mocy formalnych umów z państwami trzecimi lub na oba te sposoby, tak aby właściwy organ mógł prowadzić inspekcje działalności i dochodzenia w jej sprawie, podejmować działania służące egzekwowaniu przepisów oraz rozpatrywać sprawozdania dotyczące poważnych awarii i powiadomienia;
  - b) w razie korzystania z zewnętrznych źródeł wiedzy – finansowanie przygotowywania pisemnych wskazówek oraz nadzoru wystarczających, aby zachować spójność podejścia, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej odpowiedzialności przez wyznaczony zgodnie z przepisami właściwy organ zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - c) finansowanie podstawowych szkoleń, łączności, dostępu do technologii, podróży służbowych i diet dla pracowników właściwego organu w związku z pełnionymi przez nich obowiązkami, a także w celu ułatwienia aktywnej współpracy między właściwymi organami na podstawie art. 27;
  - d) w stosownych przypadkach, zobowiązanie operatorów lub właścicieli do pokrycia kosztów poniesionych przez właściwy organ w wyniku wykonywania obowiązków na podstawie niniejszej dyrektywy;
  - e) finansowanie i wspieranie badań prowadzonych w związku z obowiązkami właściwego organu na podstawie niniejszej dyrektywy;
  - f) zapewnianie finansowania sprawozdań właściwego organu.

2. PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO FUNKCJONOWANIA WŁAŚCIWEGO ORGANU

- 1) Do celów skutecznego pełnienia swoich obowiązków zgodnie z art. 9 właściwy organ przygotowuje:
  - a) pisemną strategię zawierającą opis jego obowiązków, priorytety działań, tj. w zakresie projektowania i eksploatacji instalacji, zarządzania integralnością oraz gotowości i reagowania w przypadku awarii, a także sposób jego organizacji;
  - b) procedury operacyjne określające sposób, w jaki będzie on prowadził inspekcje i egzekwował przepisy dotyczące obowiązków operatorów i właścicieli wynikających z niniejszej dyrektywy, w tym sposób rozpatrywania, oceny i potwierdzania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, sposób rozpatrywania powiadomień dotyczących operacji na odwiercie oraz sposób ustalania częstotliwości inspekcji środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń (w tym dla środowiska) w odniesieniu do danej instalacji lub danego rodzaju działalności;
  - c) procedury umożliwiające pełnienie jego obowiązków bez uszczerbku dla innych obowiązków, odnoszących się na przykład do działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na lądzie, oraz dla ustaleń na podstawie dyrektywy 92/91/EWG;
  - d) jeżeli w skład właściwego organu wchodzi co najmniej dwie jednostki – formalną umowę określającą niezbędne mechanizmy wspólnych działań w ramach właściwego organu, w tym mechanizmy nadzoru ze strony kadry kierowniczej wyższego szczebla, a także mechanizmy monitorowania i przeglądów, wspólnego planowania i kontroli, podziału obowiązków w zakresie rozpatrywania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, wspólnych dochodzeń, wewnętrznej komunikacji i sprawozdań publikowanych wspólnie na zewnątrz.

- 2) Szczegółowe procedury oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń wymagają od operatora lub właściciela, aby przekazywał wszelkie informacje rzeczowe i inne informacje szczegółowe wymagane na mocy niniejszej dyrektywy. Na zasadzie minimum właściwy organ zapewnia, aby wymogi dotyczące następujących informacji były jasno określone we wskazówkach dla operatorów i właścicieli:
- wszystkie przewidywalne zagrożenia, które mogą spowodować poważną awarię, w tym zagrożenia dla środowiska, zostały wykryte, ich ryzyko ocenione, a środki, w tym reagowanie w przypadku awarii, w celu zapewnienia kontroli ryzyka – określone;
  - system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem został odpowiednio opisany, aby wykazać zgodność z niniejszą dyrektywą;
  - operator lub właściciel opisał odpowiednie ustalenia w odniesieniu do niezależnej weryfikacji oraz do audytu.
- 3) Przy dokonywaniu szczegółowej oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń właściwy organ zapewnia, aby:
- wszystkie rzeczowe informacje zostały przekazane;
  - operator lub właściciel określił wszystkie racjonalnie przewidywalne zagrożenia związane z poważnymi awariami, które odnoszą się do instalacji i jej funkcji, wraz z potencjalnymi zdarzeniami, które mogłyby do takich awarii doprowadzić, oraz by metoda i kryteria oceny przyjęte na potrzeby zarządzania ryzykiem wystąpienia poważnej awarii zostały jasno wyjaśnione, w tym czynniki odpowiedzialne za niepewność analizy;
  - w zarządzaniu ryzykiem uwzględnione zostały wszystkie właściwe etapy cyklu istnienia instalacji oraz przewidziane zostały wszystkie przewidywalne sytuacje, w tym:
    - sposób uwzględnienia decyzji projektowych opisanych w powiadomieniu dotyczącym projektu w zarządzaniu ryzykiem w celu zapewnienia włączenia właściwych zasad dotyczących bezpieczeństwa i środowiska;
    - sposób prowadzenia operacji na odwiercie z instalacji podczas prowadzenia działalności;
    - sposób prowadzenia operacji na odwiercie i tymczasowego jej zawieszania przed rozpoczęciem wydobywania z instalacji wydobywczej;
    - sposób prowadzenia działalności połączonej z inną instalacją;
    - sposób prowadzenia likwidacji instalacji;
  - sposób planowanego realizowania, w razie konieczności, środków ograniczania ryzyka określonych jako część zarządzania ryzykiem w celu zmniejszenia ryzyka do poziomu możliwego do przyjęcia;
  - czy przy określaniu środków niezbędnych do osiągnięcia możliwych do przyjęcia poziomów ryzyka operator lub właściciel wyraźnie wykazał, w jaki sposób uwzględniono właściwe dobre praktyki i opinie oparte na rozsądnych praktykach inżynierskich, najlepszych praktykach zarządzania oraz na zasadach obejmujących czynniki ludzkie i organizacyjne;
  - czy środki i ustalenia dotyczące wykrywania awarii oraz szybkiego i skutecznej reakcji w przypadku awarii zostały jasno określone i uzasadnione;
  - sposób włączenia ustaleń dotyczących ucieczki, ewakuacji i ratunku oraz środków mających na celu ograniczenie eskalacji awarii i zmniejszenie wpływu na środowisko w sposób logiczny i systematyczny, z uwzględnieniem potencjalnych warunków awaryjnych, w których będą one wykorzystywane;
  - sposób uwzględnienia tych wymogów w wewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii oraz informacja, czy kopia lub odpowiedni opis wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii zostały przekazane właściwemu organowi;
  - czy system zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem opisany w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń jest odpowiedni do zapewnienia kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń na każdym etapie cyklu istnienia instalacji oraz czy zapewnia zgodność ze wszystkimi właściwymi przepisami prawnymi, a także czy zapewnia audyt i realizację zaleceń audytu;
  - czy system niezależnej weryfikacji jest jasno wyjaśniony.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Przepisy dotyczące operatorów i właścicieli w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom na podstawie art. 19

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy i właściciele:
    - a) zwracali szczególną uwagę na ocenę wymogów dotyczących niezawodności i integralności wszystkich systemów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska oraz dążyli do tego, aby ich systemy kontroli i konserwacji umożliwiały osiągnięcie wymaganego poziomu integralności bezpieczeństwa i środowiska;
    - b) podejmowali odpowiednie środki służące zapewnieniu w sposób jak najrozsądniej wykonalny, aby nie dochodziło do nieplanowanego uwolnienia substancji niebezpiecznych z rurociągów, zbiorników i układów przeznaczonych do ich bezpiecznego przechowywania. Ponadto operatorzy i właściciele zapewniają, aby żadna pojedyncza awaria bariery izolującej nie mogła prowadzić do poważnej awarii;
    - c) przygotowali wykaz dostępnego sprzętu, ustalali, kto jest za niego odpowiedzialny i gdzie on jest zlokalizowany, oraz określili sposób przewiezienia go na instalację i sposób zastosowania go na instalacji, a także wykaz wszelkich podmiotów istotnych dla wdrożenia wewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii. W wykazie wskazuje się środki, które zapewniają utrzymanie sprzętu i procedur w stanie gotowości do użytku;
    - d) zapewniali odpowiednie ramy monitorowania zgodności z wszystkimi właściwymi przepisami ustawowymi poprzez włączenie swoich obowiązków ustawowych dotyczących kontroli poważnych zagrożeń i ochrony środowiska do swoich standardowych procedur operacyjnych; oraz
    - e) zwracali szczególną uwagę na rozwój i utrzymanie wyraźnej kultury bezpieczeństwa, która zapewni wysokie prawdopodobieństwo ciągłej bezpiecznej działalności, również w odniesieniu do zagwarantowania współpracy pracowników przez między innymi:
      - (i) widoczne zaangażowanie w konsultacje trójstronne oraz w wynikające z nich działania;
      - (ii) wspieranie i nagradzanie zgłaszania awarii i sytuacji nieomal zakończonych incydemem;
      - (iii) skuteczną współpracę z wybranymi przedstawicielami do spraw bezpieczeństwa;
      - (iv) ochronę osób, które zgłaszają nieprawidłowości.
  2. Państwa członkowskie zapewniają, aby branża współpracowała z właściwymi organami w celu opracowania i wdrożenia priorytetowego planu opracowywania norm, wytycznych i zasad, które zapewnią stosowanie najlepszych praktyk w zakresie zapobiegania poważnym awariom i ograniczania skutków poważnych awarii w razie ich zaistnienia.
-

ZAŁĄCZNIK V

Wybór niezależnego weryfikatora i projektowanie systemów niezależnej weryfikacji na podstawie art. 17 ust. 3

1. Państwa członkowskie nakładają na operatora lub właściciela wymóg zapewnienia spełnienia następujących warunków w zakresie niezależności weryfikatora od operatora i właściciela:
    - a) funkcja niezależnego weryfikatora nie wymaga, aby analizował on jakikolwiek aspekt elementu kluczowego dla bezpieczeństwa i środowiska ani jakąkolwiek część instalacji lub odwiertu, lub projektu odwiertu, w pracach, nad którym weryfikator uczestniczył wcześniej przed weryfikacją lub w przypadku którego weryfikator mógłby być nieobiektywny;
    - b) niezależny weryfikator jest wystarczająco niezależny od systemu zarządzania odpowiedzialnego obecnie lub w przeszłości za jakikolwiek aspekt elementu objętego systemem niezależnej weryfikacji lub badania odwiertu, aby zapewnić obiektywność w trakcie pełnienia jego funkcji w ramach systemu.
  2. Państwa członkowskie nakładają na operatora lub właściciela wymóg zapewnienia spełnienia następujących warunków, w odniesieniu do systemu niezależnej weryfikacji dotyczącej instalacji lub odwiertu:
    - a) niezależny weryfikator ma odpowiednie kompetencje techniczne, w tym, w razie potrzeby, personel posiadający odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie, w odpowiedniej liczbie, który spełnia wymogi przewidziane w pkt 1 niniejszego załącznika;
    - b) zadania w ramach systemu niezależnej weryfikacji są odpowiednio przydzielone przez niezależnego weryfikatora pracownikom mającym kwalifikacje do ich realizacji;
    - c) istnieją odpowiednie ustalenia dotyczące przepływu informacji pomiędzy operatorem lub właścicielem a niezależnym weryfikatorem;
    - d) niezależny weryfikator ma odpowiednie uprawnienia w celu skutecznego pełnienia swoich funkcji.
  3. Istotne zmiany są zgłaszane niezależnemu weryfikatorowi w celu przeprowadzenia przez niego dalszej weryfikacji zgodnie z systemem niezależnej weryfikacji, a wyniki takiej dalszej weryfikacji są przekazywane właściwemu organowi, na jego wniosek.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Informacje odnoszące się do priorytetów dotyczących współpracy między operatorami i właścicielami a właściwymi organami na podstawie art. 19 ust. 7

Kwestie, które należy rozważyć w celu ustalenia priorytetów dotyczących opracowywania norm i wytycznych, mają praktyczne zastosowanie do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania ich skutków. Kwestie te obejmują:

- a) zwiększenie integralności odwiertów oraz poprawa jakości sprzętu służącego do kontroli odwiertów oraz zabezpieczeń, a także monitorowania ich skuteczności;
  - b) poprawa jakości pierwszoliniowych środków izolujących;
  - c) poprawa jakości drugoliniowych środków izolujących ograniczających eskalację początkowej fazy poważnej awarii, w tym gwałtownego niekontrolowanego wypływu z odwiertu;
  - d) właściwe podejmowanie decyzji;
  - e) zarządzanie i nadzór nad działalnością związaną z poważnymi zagrożeniami;
  - f) kompetencje osób zajmujących główne stanowiska;
  - g) skuteczne zarządzanie ryzykiem;
  - h) ocenę niezawodności systemów kluczowych dla bezpieczeństwa i środowiska;
  - i) kluczowe wskaźniki wykonania;
  - j) skuteczne łączenie systemów zarządzania bezpieczeństwem i środowiskiem między operatorami i właścicielami a innymi podmiotami zaangażowanymi w działalność związaną z ropą naftową i gazem ziemnym.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Informacje, które mają być przekazane w zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii przygotowywanych na podstawie art. 29

Zewnętrzne plany reagowania w przypadku awarii przygotowywane na podstawie art. 29 zawierają między innymi:

- a) imiona i nazwiska i stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur na wypadek awarii oraz osób upoważnionych do prowadzenia zewnętrznych działań w przypadku awarii;
  - b) ustalenia dotyczące odbioru wczesnych sygnałów ostrzegawczych o poważnych awariach, a także powiązane procedury alarmowe i procedury reagowania w przypadku awarii;
  - c) ustalenia dotyczące koordynacji zasobów niezbędnych do realizacji zewnętrznego planu reagowania w przypadku awarii;
  - d) ustalenia dotyczące udzielania pomocy na rzecz wewnętrznej reakcji w przypadku awarii;
  - e) szczegółowy opis ustaleń dotyczących zewnętrznej reakcji w przypadku awarii;
  - f) ustalenia dotyczące przekazywania osobom i organizacjom, które mogą być narażone na skutki poważnej awarii, odpowiednich informacji i wskazówek z nią związanych;
  - g) ustalenia dotyczące przekazywania informacji służbom innych państw członkowskich i Komisji działającym na wypadek awarii w razie poważnej awarii, która może mieć skutki transgraniczne;
  - h) ustalenia dotyczące łagodzenia negatywnych skutków dla flory i fauny w regionach przybrzeżnych i na obszarach morskich, w tym w sytuacjach, gdy zwierzęta zanieczyszczone ropą naftową docierają do brzegu wcześniej niż faktyczny wyciek.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

Szczegółowe informacje, które należy zawrzeć przy przygotowywaniu zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii na podstawie art. 29

1. Organ lub organy odpowiedzialne za koordynację reagowania w przypadku awarii udostępniają:
    - a) wykaz dostępnego sprzętu, ustalenie, kto jest za niego odpowiedzialny i gdzie on jest zlokalizowany, oraz określenie środków przewiezienia go na miejsce awarii i sposobu zastosowania go w miejscu poważnej awarii;
    - b) opis środków, które zapewniają utrzymanie sprzętu i procedur w stanie gotowości do użytku;
    - c) wykaz sprzętu, który należy do branży i może być udostępniony na wypadek awarii;
    - d) opis ogólnych ustaleń dotyczących reagowania w przypadku poważnych awarii, w tym opis kompetencji i obowiązków wszystkich stron uczestniczących w działalności i jednostek odpowiedzialnych za przestrzeganie takich ustaleń;
    - e) środki zapewniające, aby sprzęt, pracownicy i procedury były dostępne i aktualne oraz aby wystarczająca liczba wyszkolonych pracowników była dostępna w każdym momencie;
    - f) dowód przeprowadzenia uprzedniej oceny wpływu, jaki na środowisko i zdrowie mają substancje chemiczne wykorzystywane jako środki dyspergujące.
  2. W zewnętrznych planach reagowania w przypadku awarii wyraźnie sprecyzowana jest rola organów, jednostek reagowania, koordynatorów oraz innych podmiotów uczestniczących w działaniach podjętych w odpowiedzi na awarię, tak aby zapewnić współpracę przy reagowaniu na poważne awarie.
  3. W ustaleniach uwzględnia się działania dotyczące poważnych awarii, które mogą przekroczyć możliwości państwa członkowskiego lub których skutki mogą wykroczyć poza jego granice, poprzez:
    - a) udostępnienie zewnętrznych planów reagowania w przypadku awarii przyległym państwom członkowskim i Komisji;
    - b) sporządzenie na szczeblu transgranicznym wykazu aktywów dostępnych do celów reagowania, zarówno należących do branży, jak i do poszczególnych krajów, a także dokonanie wszystkich dostosowań niezbędnych w celu zapewnienia kompatybilności sprzętu i procedur między przyległymi krajami a państwami członkowskimi;
    - c) określenie procedur zastosowania unijnego mechanizmu ochrony ludności;
    - d) zorganizowanie transgranicznych ćwiczeń dotyczących zewnętrznej reakcji w przypadku awarii.
-

ZAŁĄCZNIK IX

Wymiana informacji i przejrzystość

1. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych dotyczących wskaźników odnoszących się do poważnych zagrożeń umożliwia porównywanie informacji pochodzących od właściwych organów i porównywanie informacji pochodzących od poszczególnych operatorów i właścicieli.
2. Informacje, którymi mają się wymieniać właściwy organ oraz operatorzy i właściciele, obejmują informacje odnoszące się do:
  - a) nieplanowanego wycieku ropy naftowej, gazu ziemnego lub innych substancji niebezpiecznych, które uległy lub nie uległy zapłonowi;
  - b) utraty kontroli nad odwiertem, wymagającej uruchomienia sprzętu do kontroli odwiertu, lub awarii bariery chroniącej odwiert, wymagającej jego wymiany lub naprawy;
  - c) awarii elementu kluczowego dla bezpieczeństwa i środowiska;
  - d) istotnej utraty integralności konstrukcyjnej, utraty możliwości ochrony przed skutkami pożaru lub wybuchu lub utraty możliwości utrzymywania stałego położenia przez instalację ruchomą;
  - e) statków na kursie kolizyjnym i faktycznych kolizji statków z instalacją na obszarach morskich;
  - f) wypadków helikopterów na instalacjach na obszarach morskich lub w ich pobliżu;
  - g) wszelkich wypadków śmiertelnych;
  - h) wszelkich poważnych obrażeń doznanych przez 5 lub więcej osób w jednym wypadku;
  - i) wszelkich przypadków ewakuacji personelu;
  - j) poważnego incydentu środowiskowego.
3. Roczne sprawozdania, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie na podstawie art. 25, zawierają jako minimum następujące informacje:
  - a) liczba, wiek i lokalizacja instalacji;
  - b) liczba i rodzaj przeprowadzonych inspekcji i dochodzeń, wszelkich podjętych działań związanych z egzekwowaniem przepisów, lub kar;
  - c) dane dotyczące incydentów, zgodnie ze wspólnym systemem składania sprawozdań określonym w art. 23;
  - d) każda istotna zmiana ram regulacyjnych dotyczących obszarów morskich;
  - e) wyniki działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich w odniesieniu do zapobiegania poważnym awariom i ograniczania skutków poważnych awarii, które wystąpią.
4. Informacje, o których mowa w pkt 2, obejmują zarówno fakty, jak i analizy dotyczące działalności związanej z ropą naftową i gazem ziemnym, oraz są jednoznaczne. Charakter dostarczonych informacji i analiz umożliwia porównanie działalności poszczególnych operatorów i właścicieli w ramach państwa członkowskiego, jak również w ramach całej branży między państwami członkowskimi.
5. Zbierane i gromadzone informacje, o których mowa w pkt 2, umożliwiają państwom członkowskim wysyłanie wczesnych sygnałów ostrzegawczych dotyczących potencjalnego pogarszania się bezpieczeństwa i stanu kluczowych zabezpieczeń dla środowiska i umożliwiają im działania prewencyjne. Informacje te wykazują również ogólną skuteczność środków i mechanizmów kontroli wdrożonych przez poszczególnych operatorów i właścicieli i branżę jako całość, w szczególności w celu zapobiegania poważnym awariom i w celu minimalizacji ryzyka dla środowiska.
6. W celu spełnienia wymogów art. 24 opracowuje się uproszczony format ułatwiający publikację odpowiednich danych wymaganych na podstawie pkt 2 niniejszego załącznika i sporządzanie sprawozdań wymaganych na podstawie art. 25, tak aby były one łatwo dostępne dla społeczeństwa i aby ułatwiały transgraniczne porównywanie danych między poszczególnymi państwami.

OŚWIADCZENIE KOMISJI

1. Komisja ubolewa, że na mocy art. 41 ust. 3 i 5 niektóre państwa członkowskie są częściowo zwolnione z obowiązku dokonania transpozycji dyrektywy, i uważa, że takich odstępstw nie należy traktować jako precedensu, aby nie miały one wpływu na integralność prawa UE.

2. Komisja zauważa, że państwa członkowskie mogą skorzystać z możliwości niedokonywania transpozycji i niestosowania art. 20 dyrektywy z powodu aktualnego braku jakiegokolwiek przedsięwzięcia zarejestrowanego pod ich jurysdykcją, które prowadziłyby morską działalność wydobywczą poza terytorium Unii.

Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie przepisów dyrektywy, Komisja podkreśla, że na takich państwach członkowskich spoczywa obowiązek dopilnowania, by przedsiębiorstwa już w nich zarejestrowane nie obchodziły celów dyrektywy poprzez taką rozbudowę swych obiektów gospodarczych, aby obejmowały one morską działalność wydobywczą, bez powiadomienia właściwych organów o tej rozbudowie, tak by organy te mogły przedsięwziąć kroki niezbędne dla zapewnienia pełnego stosowania art. 20.

Komisja zastosuje wszelkie niezbędne środki przeciwko ewentualnemu obchodzeniu przepisów, o którym zostanie poinformowana.
